

NHÀ VUA BỊ CHỐI BỎ

 ...vì sự vinh hiển của Chúa được mang đến trên chúng ta ngày hôm nay qua sự hầu việc về Lời. Và đó là một...

2 Tuần vừa rồi này, tôi hầu như bị ảnh hưởng bởi thời tiết một chút. Không nói chính xác do thời tiết; mà chính là tôi đã phải trải qua sự kiểm tra, sự kiểm tra sức khỏe. Và đó là điều anh em đã nghe, rằng tôi đã nhập viện. Chính là vì tôi đi đến đó để không phải đi tới lui qua ranh giới giữa sự sống và sự chết. Anh em được ăn một bữa thật ngon, và một bữa thật dở. Và họ phải, cứ vài phút, họ phải trở lại và chụp X quang lần nữa. Nhưng chúng ta được cho nhận chúng, nếu chúng ta làm việc cho những hội truyền giáo hải ngoại, cứ sáu tháng một lần. Anh Roberts và họ, tôi nghĩ, được khám sức khỏe sáu tháng một lần. Nhưng tôi chưa khám một lần trong bốn năm qua.

3 Điều khó chịu là, tôi thật sự không thích dầu thầu dầu, đó là điều duy nhất. Và họ nói không có thứ gì khác họ có thể cho thay thế, vì thế tôi, ồ, tôi phát ốm khi họ cho tôi thứ đó. Anh em biết đấy, tôi đã kể với anh em, trong chuyện đời tôi, thứ ấy khiến tôi phát ốm như thế nào. Và—và tôi thật ghét lấy thứ đó. Và tôi nói với người bạn bác sĩ tốt bụng của tôi, nếu... “Không có gì khác sao?”

Và anh ấy nói, “Tôi nghĩ là không, Anh Branham à.”

4 Ồ, khi bà ấy đi vào đó với thứ ấy, trông giống như, có lẽ tôi đang phóng đại, nhưng, trông giống như lấy thúng úp voi. Nó—nó là...Tôi chưa bao giờ thấy nhiều như thế. Và tôi chỉ bịt mũi và banh miệng cho vào mồm. Nhưng cuối cùng tôi đã nuốt nó xuống.

5 Nhưng bây giờ, trong tất cả thử thách, và mọi điều đã trải qua, tôi muốn cảm tạ Chúa vì sự khám sức khỏe toàn diện đó. Tôi đã đạt, một trăm phần trăm; có thể đi bất cứ nơi đâu mà tôi muốn đi trên thế giới. Tôi đã hỏi những bác sĩ, là ba chuyên gia giỏi nhất, mà, tôi—tôi đoán, ở Louisville. Và tôi đã hỏi họ, tôi nói, “Tôi không đạt được ít nhất mười phần trăm phải không?”

6 Đáp, “Ông không có một dấu hiệu đau yếu nào.” Nói—nói, “Sức khỏe ông hoàn toàn tốt, về mọi mặt.” Và tôi rất biết ơn Đức Chúa Trời. Điều đó có thể đến từ ai khác ngoài ra Cha trên Trời của chúng ta, đây, về sự diễn ra cách đó?

7 Và ông ấy nói, “Của ông...Hết thấy lượng máu của ông, trong đó, cho thấy ông còn trẻ.” Ông ấy nói, “Ngay cả những tế bào máu chưa bắt đầu vỡ ra, hay bất cứ điều gì khác.” Ông ấy nói, “Anh đang ở trong tình trạng rất tốt, Anh Branham à.”

Và tôi nói, “Ồ, tôi rất mừng.”

8 Và tôi đã có đặc ân nói chuyện, làm chứng với mọi y tá trong bệnh viện đó, và mọi bác sĩ, về Nước Đức Chúa Trời. Và một bác sĩ nào đó, tôi nghĩ ông được cho là có mặt ở đây sáng nay. Và tôi—tôi sẽ...tôi vui mừng biết rằng vẫn có những người tốt trong thế gian này, những con người chân thật, những người đã tiếp nhận trong tôi năm ngày, qua việc khám sức khỏe, mà có lẽ phải mất hai hay ba trăm đô-la cho mỗi lần. Khi tôi đã xong, họ nói, “Đó là sự đóng góp của chúng tôi cho công việc Chúa, mà ông đang làm.” Hiểu không? Vâng. Thậm chí không...Nói, “Ồ, ông làm chúng tôi ngượng, khi hỏi ông có nợ chúng tôi không.” Nói, “Chỉ xin ông cầu nguyện cho chúng tôi!”

9 “Và bên trong,” họ nói, “chúng tôi thấy một điều gì đó gây xúc động mà chúng tôi không thể hiểu được.” Và tôi nói...“Chúng ta...Dường—dường như nó không phải là...” Ông ấy nói, “Về bề ngoài, ông không dao động hay bối rối. Nhưng,” nói, “bên trong, có một cảm xúc mà chúng tôi không hiểu được.”

10 Tôi đáp, “Nếu quý vị chỉ ngồi xuống đây một lát, tôi sẽ nói cho các vị biết.” Và tôi đã nói về những khả tượng. Đó là lãnh vực khác với họ. Họ không biết gì về nó. Tôi đã nói với họ về Kinh Thánh. Rồi tôi nói với họ về khả tượng mà Chúa vừa mới ban cho tôi ngày nọ, và họ đã khóc như những đứa trẻ. Chỉ ngồi đó và khóc. Và tôi...họ...Tôi nói, “Tôi hi vọng rằng các ông không coi tôi như một người kỳ quặc sùng đạo nào đó hay gì đó.”

11 Nói, “Không chút nào, Anh Branham à. Tôi tin điều đó hết lòng.” Ông ấy nói, “Nhưng tôi chỉ muốn nói một điều: Anh không đi học để nghiên cứu những điều đó.” Nói, “Tôi tin rằng chúng

đến từ Đức Chúa Trời Toàn Năng.” Và đó là ba trong số những bác sĩ xuất sắc ở Louisville, những người giỏi nhất mà họ có. Và, vì thế, tôi rất vui mừng vì điều đó, và biết rằng có lẽ Chúa để tôi trông một số Hạt giống theo hướng đó.

¹² Mỗi y tá, đã nói chuyện với họ. Họ, một buổi sáng, vào trong phòng chụp X quang, tôi đã nói với...Tôi nhìn một bà cụ tội nghiệp. Bà rất đau yếu. Và tôi cứ di chuyển xuống, cho đến khi tôi tới chỗ bà. Tôi nghĩ bà có thể sắp chết. Và tôi nói, “Tôi muốn hỏi chị một câu, thưa chị.”

Bà ấy đáp, “Vâng, thưa ông.”

Tôi nói, “Chị có phải là Cơ-đốc nhân không?”

Và bà ấy nói, “Tôi thuộc về giáo hội nào đó.”

¹³ Và tôi nói, “Tôi chỉ muốn làm sáng tỏ điều đó hơn một chút.” Tôi nói, “Tôi—tôi muốn biết nếu chị là Cơ-đốc nhân, thật sự là Cơ-đốc nhân. Rằng, nếu chị sẽ đi qua biển đời này, vào miền Đất khác, chị có yêu Ngài không?” Tôi nói, “Chị thật sự muốn được cứu chứ?”

Và bà ấy đáp, “Vâng, thưa ông. Tôi muốn.”

¹⁴ Và tôi nói, “Thế thì xin Chúa ban phước cho lòng chị. Cho dù gió thổi hướng nào đi nữa, thì chị cũng tốt, chừng nào chị muốn như thế.”

¹⁵ Và nếu chúng ta thật sự hiểu được, thì có nhiều người tốt còn trên thế gian.

¹⁶ Bây giờ, hôm nay, tôi đã đến với một khái tượng mà tôi sẽ nói với các bạn một lát nữa. Và tôi muốn nói, trước hết, về một số Lời, vì tôi tin Lời rất cần thiết, cần thiết nhất lúc này. Và tôi vui mừng thấy Charlie Cox, và, người anh em, người bạn của tôi đang đứng ở đó, với nhau. Anh ơi, tôi không thể nghĩ...Jeffries, tôi không nhớ được tên anh ấy. Nhiều anh em yêu quý khác từ Georgia, từ những nơi khác trong nước. Bạn tri kỷ của tôi, Bill, đang ngồi đây, tôi tin là thế, sáng nay. Và—và nhiều...Và anh em từ Georgia đến, những người mà tặng tôi bộ đồ này. Anh em biết đấy, đó là—đó là một trong những bộ đồ đẹp nhất tôi từng mặc. Cảm giác thật rất dễ chịu, thật rất tốt. Và anh em có ý nghĩa rất nhiều với tôi. Khi tôi nói với anh em những gì đã xảy ra, vài ngày

mới đây, với tôi, anh em sẽ hiểu tại sao tôi nghĩ nó có ý nghĩa rất nhiều với tôi.

¹⁷ Giờ này, tôi nghĩ, nếu ý Chúa, tôi sẽ bươn tới trận chiến khó khăn hơn bao giờ hết, trong đời tôi. Bởi vì, tôi nhận thấy bây giờ đó là...Dĩ nhiên, tôi có thể chết ngày hôm nay. Đó là, anh em không biết. Điện tâm đồ của tôi cùng mọi thứ, mười sáu loại X quang khác nhau, đúng thế, sự khám sức khỏe toàn diện, cho thấy rằng tôi đã ở trong...bình thường như bao nhiêu người khác, một con người trên đất. Vì vậy tôi biết ơn điều đó. Nhưng, tất cả việc này, thậm chí tất cả việc đó, và như cảm tạ và biết ơn với Đức Chúa Trời, mà tôi có được như hiện giờ, mà tôi tin Ngài vẫn giữ tôi trong sự hầu việc Ngài, nó không phải là điều Ngài đã chỉ cho tôi thấy thật nhỏ bé trước đó, đấy, thật làm cho tôi rất vui sướng.

¹⁸ Bây giờ, tôi nghĩ, tối nay...Có ổn với anh không? [Anh Neville nói, “Vâng, thưa anh.”—Bt.] Anh em yêu quý của—của chúng ta là—là một người không nghĩ đến bản thân, là—là Anh Neville. Và nếu bất cứ anh em nào đã ở đây Chúa nhật vừa rồi và nghe sứ điệp kỳ diệu đó mà anh ấy đã mang đến, về “bình đầu,” nó là từ...Một trong những sứ điệp nổi bật nhất tôi từng nghe, là những gì Anh Neville đã mang đến, bởi Đức Thánh Linh, Chúa nhật vừa qua, cho bày chiên nhỏ bé này mà Đức Chúa Trời đã nhóm lại với nhau.

¹⁹ Và nếu được, làm vui lòng Chúa, và với Anh Neville và hội thánh, tôi muốn nói lần nữa tối nay và bắt đầu một loạt bài về, nói, tối thứ Hai...Tôi muốn nói, tối Chúa nhật, và tối thứ Tư, và Chúa nhật tới, một loạt bài mà tôi đã nghiên cứu.

²⁰ Tôi không muốn phải ở lại trên bệnh viện đó. Nhưng họ quá tốt với tôi, họ dành cho tôi một phòng với giá khoảng một phần ba. Và vì thế tôi chỉ lấy những quyển Kinh Thánh của tôi, những sách của tôi, và chất trên giường, và để hết thảy thành một khối trên đó, và đặt tất cả những quyển Kinh Thánh của tôi cùng các thứ chung quanh. Và tôi thật sự đã có một thời gian tuyệt vời, cho đến khi họ mang đầu thầu đầu vào trong đó. Thời giờ dễ chịu của tôi dừng lại ngay ở đó. Tôi—tôi đã xong lúc đó. Nhưng, Anh Pat à, tôi thật sự phát ốm. Cái thứ đó, tôi thật không thể chịu nổi. Và,

nhưng tôi đã có một thì giờ bổ ích, trên đó trong ba hay bốn ngày đầu. Tôi đã có một thì giờ bổ ích.

21 Và tôi đã nghiên cứu về Sách Ê-phê-sô.Ồ, sự sắp đặt đó với nhau về Hội thánh! Và tôi nghĩ đó một điều tốt đẹp.

22 Và—và nếu anh em, bây giờ, nếu anh em có một nhà thờ để đi, anh em cứ đi và đứng ở bốn phạm trụ cột của mình. Nhưng nếu anh em không có nhà thờ, và anh em muốn trở lại tối nay, và tối thứ Tư, và tối Chúa nhật, tôi muốn lấy, tối nay, chương 1 Sách Ê-phê-sô, và tối thứ Tư, chương 2 của Ê-phê-sô, và Chúa nhật tới, chương 3 của Ê-phê-sô, để sắp đặt trật tự Hội thánh. Anh em biết tôi muốn nói gì, sự sắp đặt của Nó—của Nó, về chức vụ đúng chỗ. Và tôi nghĩ đó là một sự xây dựng, đối với Hội thánh.

23 Tôi không...Tôi thì—tôi thì chỉ đang nói điều này với những người đến của Đền tạm Branham.

24 Và nếu anh em yêu dấu nào...Tôi biết một số trong anh em, tôi nghĩ, đã có các buổi nhóm. Anh em trẻ tuổi ở trên Sellersburg, và—và những người khác, có các buổi nhóm. Bây giờ, nhìn xem, là những buổi nhóm phục hưng. Anh em tham dự những buổi nhóm đó. Họ là đầy tớ của Đấng Christ, những người trẻ tuổi mà đang gánh vác nhiệm vụ nặng nề, đã bước ra. Khi ngay cả chính giáo hội của họ đã chối bỏ Lễ Thật, cùng những việc như vậy, họ đã bước ngay ra khỏi nó. Và Đức Chúa Trời kêu gọi họ vào chức vụ. Vâng, thưa quý vị. Tôi—tôi ngưỡng mộ một người...Tôi không thể nhớ ngay cả tên người đó. Nhưng anh ấy là một người trẻ tuổi, tốt, trông đẹp trai, cùng người vợ và các con đáng yêu.

25 Và—và Anh Junie Jackson đang tổ chức một số buổi nhóm ở dưới đây, mà là chiến tích xuất sắc, tuyệt vời khác về ân điển lạ lùng Đức Chúa Trời. Và khi họ đang có những buổi nhóm phục hưng trong những giáo hội của các anh em, anh em đi ngay đến với họ, bởi đó là của anh em...đó là việc để làm. Vì, anh em không biết, có thể là một tội nhân đến bàn thờ tin nhận, và anh em có thể được tác động để dẫn người đó đến với Đấng Christ, mà sẽ là phần thưởng lớn của anh em ở phía bên kia.

26 Đây chỉ là sự dạy dỗ và sắp đặt trật tự Hội thánh, tại đền tạm ở đây, giúp đỡ khi chúng ta hành động.

27 Bây giờ, tôi không mang đồng hồ đeo tay, vì thế người nào đó phải canh chừng giúp tôi. Doc đã chỉ cho tôi thấy, cậu ấy có một cái. Vì vậy, em trai tôi... Vì thế bây giờ... [Anh Edgar “Doc” Branham nói, “Em sẽ không tính tiền nó,” và trao đồng hồ của mình cho Anh Branham—Bt.] Em sẽ không tính quá nhiều chứ? Được rồi. Ồ, vậy thì, điều đó được thôi. Ồ, bây giờ, tôi không tin việc đó là tốt, để bắt đầu. Vì thế... [“Cảm ơn anh. Tôi sẽ nhắc một tiếng cho anh.”] Này, ồ, ồ, suyt-suyt-suyt-suyt. [“Tôi giữ lại mười xu, cho sinh nhật của mình, sáng nay, chỉ để làm cho anh cảm thấy dễ chịu hơn.”] Phải không? Vậy thì đó là... Đồng hồ vừa xê dịch nhiều hơn rồi, Doc. Nói cậu ấy đã giữ lại mười xu, cho sinh nhật của mình, khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, vì có hai hay ba người giữa anh ấy và tôi. Vì vậy anh em có thể thấy nơi tôi, gục xuống trên đường. Nhưng, ồ, điều đó không chút quan trọng nào, với tôi. Vậy thì, tôi sẽ không nói rất dài.

28 Bây giờ, nếu có những khách lạ trong cửa chúng ta, chắc chắn chúng tôi muốn chào mừng quý vị với cả tấm lòng. Quý vị rất được hoan nghênh ở đây tại đền tạm nhỏ bé này. Chúng tôi không có tòa nhà tốt lắm. Trong chương trình bây giờ để chúng tôi xây dựng, không phải là một nơi to lớn, nhưng chỉ một... Cái này thật khá cũ kỹ. Và chúng ta sẽ cố gắng xây dựng một nhà thờ đẹp thoải mái một chút ở đây, ngay khi chúng ta... Chúa sẽ cho phép chúng ta làm điều đó. Và nhiều anh em đều đang nỗ lực hướng về công việc này, và chúng tôi thật biết ơn sâu sắc điều đó.

29 Bây giờ tôi muốn anh em gỡ ra, đọc với tôi, sáng nay, tới Sa-mu-ên Nhất chương thứ 8, và bắt đầu khoảng, chúng ta hãy bắt đầu khoảng câu 19, có lẽ, câu thứ 19 và 20, cho đoạn trích ngắn dành cho một bối cảnh.

30 Và bây giờ, khi anh em mở ra, và trước khi chúng ta... Chúng ta sẽ đọc nó, và rồi chúng ta muốn đi cầu nguyện. Và có nhu cầu nào sáng nay, và nói, “Hãy nhớ đến tôi” không? Trong hai, hay ba tuần, vừa qua của chúng ta, khi tôi đã có buổi nhóm... Này, chúng ta...

31 Nhân đây, trong khi anh em đang lật ra, buổi nhóm bắt đầu ở Chautauqua, ngày 6 lúc này. Chúng ta đang trông chờ một thì giờ vĩ đại, ở Middletown, Ohio. Anh em nào mà có kỳ nghỉ của mình

sắp đến, hãy đến. Và một cái trại lớn, ngay trên sông, nơi mà, ồ, chúng ta...tất cả sự giảng dạy anh đã từng nghe. Những thầy giảng, hết thầy họ đi lên đi xuống sông, mỗi buổi sáng, suốt ngày và đêm. Vì thế họ tụ họp tất cả lại với nhau. Đó là một bãi đất cắm trại lớn, lớn hơn nhiều so với Silver Hills, nhiều lần. Và—và rồi một địa điểm lớn ở đó mà chúng ta có thể sắp xếp cho tám đến mười ngàn người. Và nó luôn luôn chật ních. Chúng ta có thì giờ tuyệt vời ở Ohio.

³² Và Anh Kidd lớn tuổi, mà tôi đã cầu thay, sáng hôm nọ. Hết thầy anh em có nhớ tôi đã kể với anh em, cách đây ba tuần không? Bác sĩ nói anh ấy chỉ còn hai mươi bốn giờ, để sống. Anh ấy đứng dậy và đi loanh quanh. Anh ấy trích ra một câu Kinh Thánh, một bài hát anh ấy không thể hát được. Và khi tôi đi vào và nhìn vào anh ấy, sáng hôm đó, và chiếc khăn choàng trên người anh. Tôi đã rời ở đây khoảng ba hay bốn giờ trước ngày, vì thế tôi có thể đến với anh. Họ nói anh sẽ chết ngày hôm ấy; bệnh ung thư tuyến tiền liệt.

³³ Và người vợ già nua, yêu quý, thân thương của anh, đã giặt quần áo để kiếm năm mươi xu mỗi ngày; làm việc trước bình minh, cho đến sau khi trời tối, để kiếm năm mươi xu, để giữ cho chồng bà tiếp tục trên cánh đồng truyền giảng. Đã giảng cho buổi nhóm phục hưng kéo dài hai tuần, và nhận được số tiền dâng, có tám mươi xu.

³⁴ Nhưng tôi đã thấy họ đang ngồi ở đó sáng hôm ấy, hai cụ già, nhỏ bé ấy, đúng hơn là, một cặp đôi nhỏ bé, đang ngồi đó, và khăn choàng thân thuộc vắt trên vai. Và một trong những người cụ dẫn về với đạo, cụ già chín mươi hai tuổi, thật là thông minh và sáng láng, và Ngũ Tuần đến tận cốt tủy, đang ngồi đó, anh em biết. Và tôi nói, “Anh biết những người già các anh ngồi đây để làm gì không? Chỉ chờ đợi con tàu đến.” Chỉ thế thôi. Công việc của họ, họ đã làm xong hết thầy, một—một mục đích họ đã hoàn tất, và bây giờ họ sẵn sàng để đi nhận phần thưởng của mình.

³⁵ Và tôi đã nói với Anh Chev, điều đó với Anh Kidson...Kidd, sáng hôm đó, “Anh sẽ có mặt tại buổi nhóm Chautauqua.”

³⁶ Anh ấy đã gọi cho tôi ngày hôm qua, nói, “Tôi...Tôi sẽ có mặt ở đó, Anh Branham à.” Thật tốt.

37 Nhiều buổi nhóm, từ chức vụ mới của tôi sắp đến. Một anh em, anh em Báp-tít đang đứng ở đây, con gái anh, tuổi thiếu niên, thuộc loại tính khí bất thường một chút. Và đã bảo anh, “Tôi dâng con gái anh cho Chúa Jêsus,” sáng hôm nọ. Và khi anh trở về nhà, con gái anh được cứu. Và một người khác ở đây sáng hôm nay, chịu phép báp-têm và cứ tiếp tục như thế.

38 Và một người, Ông Sothmann, một trong những người bạn tôi đến từ Canada, mẹ vợ ông đang ở trong tình trạng hấp hối, tôi nói, “Anh tìm thấy mẹ vợ mình khi anh đến đó, ồ, bà ấy đang trong tình trạng phục hồi, tốt lắm.” Đó chỉ là cách nó xảy ra. Và chỉ...nhiều người chỉ đang đi vào. Nó thật sự chỉ đang hành động như lúc còn trong trứng nước của nó, bây giờ. Nhưng, ồ, chúng ta đang trông mong sự vượt bực, nhiều hơn bao giờ hết. Chúng ta đang sống trong thời kỳ cuối cùng và xấu ác, nhưng trong một thời giờ vinh hiển.

39 Bây giờ anh em đã sẵn sàng, cho việc đọc Kinh Thánh, chương thứ 8 Sa-mu-ên chưa? Và tôi đã hứa với Gene ở lại đó, để ghi âm phần còn lại của bài giảng này. Chúng ta chỉ bắt đầu ghi âm, trong buổi nhóm của chúng ta.

Tuy nhiên dân sự từ chối không vâng theo tiếng của Sa-mu-ên; và họ nói rằng, Không; nhưng chúng tôi muốn có một vua trên chúng tôi;

Để chúng tôi...có thể như...dân tộc, mọi dân tộc khác; và để vua chúng tôi sẽ đoán xét chúng tôi, và đi ra trước đầu chúng tôi, và đánh giặc cho chúng tôi.

...Sa-mu-ên nghe mọi lời này của dân sự, và...bèn thưa lại cùng CHÚA.

và CHÚA phán cùng Sa-mu-ên rằng, Hãy nghe theo tiếng chúng nó, và lập cho chúng nó một vua. Và Sa-mu-ên bèn nói cùng các người Y-sơ-ra-ên rằng, Các người ai nấy hãy trở về với thành mình.

40 Bây giờ nếu tôi sẽ cố gắng chọn từ đoạn trích này, sáng nay, để đặt một đề tài, trong vài phút tới, tôi muốn chọn đề tài về: *Nhà Vua Bị Chối Bỏ.*

41 Đã có một lần, mà như trong mọi lần, dân sự đã không bao giờ muốn Đức Chúa Trời lãnh đạo họ. Họ muốn đường lối lãnh đạo riêng của họ. Và câu chuyện này sáng nay...Và khi anh em về nhà mình, sẽ thật tốt cho anh em để đọc nó trên suốt đường. Nó xảy ra trong suốt thời của—thời của Sa-mu-ên, người của Đức Chúa Trời, đáng tiên tri. Và ông là người công bình, và một người tốt, có danh tiếng tốt, được kính trọng, chân thật và thật thà với dân sự, không bao giờ lừa dối họ, và không nói với họ điều gì ngoài đúng CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.

42 Nhưng dân sự đã đi đến chỗ họ muốn thay đổi chương trình này. Họ nhìn về dân Phi-li-tin, và dân A-ma-léc, dân A-mô-rít, dân Hê-tít, cùng những giống dân khác của thế gian, và họ đã thấy rằng những giống dân ấy có vua cai trị chúng, và cầm quyền trên chúng, và dẫn đường chúng, và đánh giặc cho chúng, và vân vân. Và đây dường như là điều mà dân Y-sơ-ra-ên muốn bắt chước như những vua này, và giống như những dân này.

43 Nhưng điều đó đã không bao giờ xảy ra, trong bất cứ thời kỳ nào, ý định của Đức Chúa Trời dành cho dân sự Ngài để hành động giống như dân chúng của thế gian, hay bị cầm quyền và bị điều khiển như dân chúng của thế gian. Dân sự của Đức Chúa Trời, như luôn luôn, là một—một dân riêng biệt, một dân khác thường, một dân được gọi ra, một dân được phân rẽ, và khác biệt với nhau trong hành động của họ, trong đường lối của họ, trong cách sống của họ, hơn những gì các dân thế gian có. Sự thèm ăn các thứ của họ, cùng mọi đồ trang sức của họ, luôn luôn trái ngược với những điều mà dân chúng của thế gian ưa thích.

44 Và dân Y-sơ-ra-ên đến với Sa-mu-ên và nói, “Bây giờ, ông đã già yếu, còn các con trai ông lại chẳng noi theo gương của ông.” Bởi vì, chúng không đúng giống như Sa-mu-ên. Chúng ăn hối lộ và lấy cắp tiền bạc. Và họ nói, “Hỡi Sa-mu-ên, các con trai ông không giống như ông, vì thế chúng tôi muốn ông đi ra và tìm cho chúng tôi một vua, và xức dầu cho người ấy, và làm cho chúng tôi thành một dân giống như những giống dân còn lại của thế gian.”

45 Và Sa-mu-ên cố nói với họ rằng điều đó không thể thực hiện. Người nói, “Nếu các người làm thế, thì điều trước tiên các người nên biết, các người sẽ thấy rằng vua sẽ gọi các con trai các người

từ nhà các người, và làm lính cho mình, để chạy trước xe ngựa mình, và mang những áo giáp và gươm giáo cho người. Không chỉ thế thôi, người sẽ bắt con gái các người, làm thợ nướng bánh, và đem chúng đi khỏi các người, đặt nuôi dưỡng quân đội. Và,” nói, “ngoài tất cả điều đó, người sẽ đánh những khoản thuế nào đó cho các người, về ngũ cốc, và tất cả những thu nhập của các người. Người sẽ đánh thuế tất cả những thứ đó, để làm chắc chắn quyền cai trị người bằng những món nợ, và vân vân, mà các người sẽ phải trả.” Ông nói, “Ta nghĩ các người, đang hội họp với nhau, để làm điều sai lầm.” Nhưng khi...

⁴⁶ Dân sự nói, “Nhưng chúng tôi vẫn thích giống như các dân còn lại.” Có điều gì đó đằng sau những người đàn ông và đàn bà, để họ mong muốn được giống người khác. Và chỉ có một người từng sống trên đất là gương mẫu cho chúng ta, đó là Đấng đã chết cho hết thảy chúng ta, Chúa và Đấng Cứu Thế, Chúa Jêsus Christ của chúng ta. Ngài là gương mẫu trọn vẹn về những gì chúng ta nên làm, luôn luôn về công việc của Cha, và làm điều nào là đúng.

⁴⁷ Và cho dù Sa-mu-ên đã cố gắng thuyết phục dân sự bao nhiêu đi nữa, họ liên tục đi theo ông, hết ngày lẫn đêm, “Chúng tôi muốn có một vua. Chúng ta muốn có một người. Chúng tôi muốn có một người mà chúng tôi có thể nói, ‘Đây là người dẫn đường của chúng tôi.’”

⁴⁸ Và đó không bao giờ là ý muốn của Đức Chúa Trời. Nó không bao giờ là ý muốn của Đức Chúa Trời, hoặc sẽ không bao giờ là ý muốn của Đức Chúa Trời, cho con người cai trị lẫn nhau. Đức Chúa Trời cai trị trên con người. Đức Chúa Trời là Đấng Cai Trị của chúng ta, Vua của chúng ta.

⁴⁹ Và đó là rất, rất nhiều sự tương tự ngày nay, bởi vì con người ấy dường như phải có cùng ý tưởng đó. Họ dường như không thể hiểu thấu rằng Đức Chúa Trời vẫn cai trị con người, thay vì con người đang cai trị con người.

⁵⁰ Vì thế họ tự chọn một người tên Sau-lơ, là con trai của Kích. Và ông là người có danh tiếng, một người được nể trọng. Nhưng ông ta thích hợp ngay với dân sự, bởi ông là một hình tượng cao, lớn, ưu tú, của con người. Kinh Thánh đã nói đầu và vai ông cao

hơn bất cứ người nào trong dân Y-sơ-ra-ên. Ông trông có dáng dấp của ông vua, và ông có gương mặt đẹp trai. Ông là một người rất nổi bật và phi thường.

⁵¹ Vậy thì, đó là loại người mà dân sự thích lựa chọn ngày nay. Dân sự dường như không thỏa mãn với đường lối mà Đức Chúa Trời đặt để Hội thánh Ngài, được cai trị và điều khiển bởi Đức Thánh Linh. Họ muốn người nào đó, con người nào đó, giáo phái nào đó, số người nào đó cai trị Hội thánh. Để họ không thể tự gieo chính mình hoàn toàn vào bàn tay của Đức Chúa Trời, để được thiêng liêng, được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh. Họ muốn người nào đó làm sự sùng bái cho họ, một người nào đó sẽ bảo cho họ chỉ làm điều đó như thế nào, và mọi việc về nó.

⁵² Thế nên con người này dường như hoàn toàn thích hợp với địa vị đó, bởi vì ông là người rất thông minh.

⁵³ Và đó là sự lựa chọn hoàn toàn giống như ngày nay. Chúng ta cũng, thích chọn những con người như vậy, để kiểm soát những giáo hội chúng ta, để kiểm soát Hội thánh của Đức Chúa Trời. Không việc gì tôi phải nói chống lại nó, nhưng thật chỉ nói lên một quan điểm, rằng: nó thì không, nó đã không, và nó sẽ không bao giờ là ý chỉ của Đức Chúa Trời, cho xảy ra như vậy. Đức Chúa Trời thì cai trị dân sự Ngài, cầm quyền trên mỗi cá nhân.

⁵⁴ Thế thì chúng ta thấy rằng người con trai này của Kịch, con người to lớn, và—và tầm vóc của ông, và của ông... Ông dường như thích hợp với dân sự, rằng chiếc áo mặc trên người sẽ trông lớn. Và mào miện trên đầu ông, cách ở trên tất cả người khác, khi ông bước đi, sẽ là một—một vốn quý thật sự với vương quốc Y-sơ-ra-ên. Vì, những vua khác sẽ, của các dân tộc khác, sẽ nghĩ, “Trông thật là một người tuyệt vời!” Thật họ đã có thể chỉ tay và nói, “Hãy xem đây, chúng ta có vị vua thật vĩ đại! Trông người thật xứng đáng cai trị trên chúng ta!”

⁵⁵ Và đáng buồn để nói, nhưng thật đúng với giáo hội ngày nay, họ thích nói, “Mục sư của chúng ta không phải là người có đầu óc thiên cận. Ông ấy là một người vĩ đại. Ông đã tốt nghiệp tại Hartford, hoặc trường thần học vĩ đại nào đó. Ông có bốn mảnh bằng từ nơi này nơi nọ. Và ông là người hòa đồng rất tốt giữa mọi người.” Tất cả điều đó có thể đúng, và có chỗ của nó. Nhưng

đường lối của Đức Chúa Trời cho Hội thánh Ngài là được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh, và bởi Thánh Linh Ngài.

⁵⁶ Nhưng họ thích nói rằng, “Chúng ta có giáo phái lớn này mà chúng ta thuộc về. Chúng ta đã khởi đầu trong những ngày đầu tiên, khi chúng ta còn ở số ít, thật sự là một dân rất ít, và nhỏ. Và giờ đây chúng ta đã phát triển đến chỗ chúng ta ở giữa những giáo phái lớn nhất hiện có. Chúng ta đã có những trường học tốt nhất, và những mục sư truyền đạo có học vấn tốt nhất. Chúng ta có đám người mặc đẹp nhất. Và những người trí thức nhất của thành phố tham dự giáo phái chúng ta. Và chúng ta có hội từ thiện. Và chúng ta làm những việc thiện, cùng mọi thứ như vậy.” Và chẳng có gì cả, Đức Chúa Trời cấm, rằng tôi sẽ nói một lời nào chống lại điều đó, vì điều đó thì tốt hết thầy.

⁵⁷ Nhưng, vẫn, không phải là ý muốn Đức Chúa Trời để con người sẽ cai trị trên con người. Đức Chúa Trời đã ban, vào Ngày lễ Ngũ Tuần, Đức Thánh Linh để cai trị trong lòng con người, và cai trị trong đời sống người ấy. Điều đó không có nghĩa cho con người cai trị trên con người.

⁵⁸ Nhưng chúng ta ưa thích nói điều đó. Đó chính là điều rất nổi bật khi chúng ta có thể nói chúng ta thuộc về một tổ chức vĩ đại như thế.

⁵⁹ “Anh là Cơ-đốc nhân phải không?” Đó là cách tôi đánh vào chủ đề này, khi ở bệnh viện. Và tôi hỏi một người, “Anh là Cơ-đốc nhân phải không?”

“Tôi thuộc về giáo hội *như vậy như vậy*.”

“Bạn là Cơ-đốc nhân phải không?”

“Tôi thuộc về giáo hội *như vậy như vậy*.”

⁶⁰ Và một y tá nhỏ đến bên cạnh giường, nơi tôi đang đọc Kinh Thánh, và bà là một—một y tá mới vào. Và bà nói, “Chào ông.” Bà ấy nói, “Tôi nghĩ rằng ông là Mục sư Branham, ở đây để kiểm tra sức khỏe.”

Tôi đáp, “Đúng vậy.”

⁶¹ Và bà ấy nói, “Tôi có thể chà lưng cho ông, bằng cõn để làm ông dễ chịu hơn một chút không?”

Và tôi nói, “Bà có thể làm điều đó.”

62 Và trong khi chà xát lưng, bà ấy nói, “Ông thuộc giáo phái nào?”

63 Và tôi đáp, “Ồ, tôi thuộc giáo phái xưa nhất hiện có.”

Và bà ấy nói, “Đó là giáo phái gì?”

64 Tôi đáp, “Đó là giáo phái mà được tổ chức trước khi lập nên thế gian.”

65 Và, “Ồ,” bà ấy nói, “gì hả? Tôi không tin tôi thật sự biết điều đó.” Bà ấy nói, “Tôi thuộc về giáo hội nào đó. Có phải là tổ chức đó không?”

66 Tôi đáp, “Không, thưa bà. Tổ chức đó, chỉ có cách đây khoảng hai trăm năm. Nhưng tổ chức này đã bắt đầu khi các sao mai đồng hát hòa nhau, và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng, khi họ thấy sự đến của Đấng Cứu Thế để đền tội cho nhân loại.”

67 Và bà ta ngừng xoa lưng tôi ngay. Và tôi cúi xuống một chút, như thế này, để bà có thể xoa. Và bà ở gần Corydon, dưới đây. Chúng tôi đã nói chuyện. Và bà nói, “Thưa ông, tôi luôn tin rằng nếu Đức Chúa Trời đã từng là Đức Chúa Trời, Ngài vẫn là Đức Chúa Trời, ngày hôm nay, thật giống như Ngài đã có trong những ngày xưa kia.” Bà nói, “Mặc dù giáo hội của tôi dứt khoát chối bỏ điều đó, nhưng tôi tin rằng đó là Lẽ Thật.”

68 Và tôi đáp, “Bà chẳng ở xa Nước Đức Chúa Trời đâu, thưa bà.”

Bà đáp, “Nếu Ngài từng là đấng chữa lành, thì Ngài vẫn là đấng chữa lành phải không?”

Tôi đáp, “Ngài chắc chắn là vậy, chị tôi ơi.”

69 Nhưng con người muốn cai trị, và cai trị trên con người. Và con người muốn con người cai trị trên mình. Anh ta không muốn có Đức Chúa Trời cai trị.

70 Vì thế người con trai này của Kịch, tên là, Sau-lơ, là đúng sự đáp ứng với những gì họ muốn, con người oai vệ to lớn này. Và sự...Ồ, ông ta có thể lãnh đạo họ đánh giặc, và vân vân. Nhưng, vẫn, đó không phải là đường lối thực hiện sự việc của Đức Chúa

Trời. Đức Chúa Trời muốn vị tiên tri già trung tín của Ngài điều khiển họ, và nói những Lời Ngài cho họ.

⁷¹ Bây giờ, ngày nay, trong thời đại hội thánh vĩ đại mà chúng ta sống trong, chúng ta, tôi suy nghĩ, và tin điều này hết lòng, rằng chúng ta hoàn toàn đi ngược với những gì Đức Chúa Trời ra lệnh cho chúng ta làm. Những Lời cuối cùng của Đấng Cứu Rỗi chúng ta ở trong Mác 16. Nói:

Hãy đi khắp thế gian, và giảng tin lành cho mọi người.

Ai tin và chịu làm phép báp-têm sẽ được cứu rỗi;...ai chẳng tin sẽ bị đoán phạt.

Và những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này; Lấy danh Ta họ sẽ trừ quỷ; họ sẽ dùng một tiếng mới mà nói;

Và nếu họ sẽ bắt rắn; hay...uống...những giống chi độc, cũng sẽ chẳng hại họ; và nếu họ...đặt tay họ trên kẻ đau,...thì kẻ đau sẽ bình phục.

⁷² Không có một người nào, không có người con trai nào của Kịch, hay không ai khác, có thể tạo ra điều đó ở bên ngoài sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh. Nhưng chúng ta đã làm những trường học, chúng ta đã làm những trường thần học, và làm nên những tổ chức, để—để thỏa mãn, và để trông giống như những dân còn lại của thế gian.

⁷³ Bây giờ, Đức Thánh Linh thường là Đấng Lãnh Đạo trong đất nước này. Đất nước này đã quen được cai trị khi trở về trong... khi họ đã viết ra bản tuyên ngôn độc lập. Và có thêm một cái ghế đang đặt ở đó. Không có chút nghi ngờ gì trong trí tôi ngoài những gì Con Đức Chúa Trời sắp đặt ở bàn đó, khi đất nước này được đặt nền tảng trên những nguyên tắc của sự tự do tôn giáo và tự do với mọi thứ, và trên nền tảng của Lời Đời đời của Đức Chúa Trời.

⁷⁴ Nhưng chúng ta đã làm hư hoại điều đó. Hoạt động chính trị; chúng ta đã bầu lên những người trong đó, dưới sự mua và bán, và những lời hứa lừa dối. Cho đến khi...Dân tộc chúng ta, và đời sống chính trị của chúng ta, và nền dân chủ của chúng ta, quá bị ô nhiễm đến nỗi nó thì—nó xen lẫn với chủ nghĩa cộng sản và tất cả các loại chủ nghĩa khác.

⁷⁵ Và nhiều lần chúng ta kêu gọi những buổi nhóm cầu nguyện, khi những liên minh của các quốc gia gặp nhau, và ở đó...hay có những sự thảo luận. Và trong một lần quan trọng, nào đó, mới đây, thậm chí không có một lần kêu gọi cho sự cầu nguyện. Làm sao chúng ta định giải quyết những sự khác biệt mà không có sự cầu nguyện? Làm thế nào chúng ta có thể trông đợi, trong cả thế giới, làm bất cứ điều gì mà không có sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh?

⁷⁶ Nhưng cho phép tôi nói điều này bằng tình yêu thương và sự kính trọng với đất nước chúng ta và với lá cờ của nó, và với nền cộng hòa mà nó mang: Chúng ta đã chối bỏ Đấng Lãnh Đạo của chúng ta, là Đức Thánh Linh, và qua nền chính trị thối nát đã mang vào những con người tâm trí hư hỏng. Và nếu anh em không cẩn thận, chúng sẽ khiến người ta phạm một trong những sai lầm tai hại nhất mà họ đã từng làm, ngay lúc này, là bởi vì rằng dân sự đang đòi hỏi con người cai trị.

⁷⁷ Những gì chúng ta cần như một tổng thống, trong thủ đô của hiệp chủng quốc Hoa Kỳ này, những gì chúng ta cần trong Quốc hội, những gì chúng ta cần trong các tòa án của chúng ta, là những con người tận hiến đời sống họ cho Đức Chúa Trời, và được đầy dẫy Đức Thánh Linh, và được dẫn dắt trực tiếp bằng Thần thánh Ngài. Nhưng, thay vào đó, chúng ta đã chọn những con người học thức, những con người mà có “bề ngoài tin kính, mà chối bỏ quyền phép của Đức Chúa Trời,” những con người vô thần, và đôi khi còn tệ hơn điều mà, chúng ta đã mang vào trong những lãnh vực chính trị của chúng ta, của đất nước chúng ta.

⁷⁸ Không những thế thôi, mà còn trong các giáo hội của chúng ta. Các giáo hội của chúng ta đã trở nên thối nát trên nền tảng đó mà chúng ta, trong sự chọn lựa những người chăn bầy của mình để dẫn dắt chúng ta, chúng ta đã đi đến những thần học viện và chọn ra những người mà là những người khổng lồ tri thức phi thường, những người mà đầu óc rất thông minh, những người mà có học thức uyên thâm, và những người hòa đồng hết sức giữa mọi người, và là những con người vĩ đại trong những người lân cận, mà tôi không có gì để nói chống lại. Những người mà tử tế theo những cách sống của họ, cẩn thận trong mọi cách sống

của họ, và biết cư xử như thế nào giữa những người khác, và giữa mọi người, những con người vĩ đại trong những lãnh vực của họ, mà tôi không nói xấu về họ. Đức Chúa Trời cấm rằng linh của tôi có điều xấu ác đó. Nhưng, vắn, đó không phải là những gì Đức Chúa Trời đã chọn cho chúng ta.

⁷⁹ Chính là sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh: Đấng Christ ở trong lòng con người. Nhiều người trong những người học thức kia đứng trên bục giảng của chúng ta chối bỏ sự tồn tại có thật của Đức Thánh Linh. Nhiều người trong số họ chối bỏ sự tồn tại của sự chữa lành Thiêng liêng và Quyền năng của Thánh Linh.

⁸⁰ Tôi đã có đọc một bài báo, ngày hôm qua, tôi tin là thế, một loạt bài báo cắt ra từ Jack Coe, Jack Coe đã qua đời, mà...một trong những người tôi đã dẫn đến với Chúa Jêsus, người mà mạnh mẽ dũng cảm, trong thời ông. Và được gọi xuống để chất vắn, ở dưới Florida, bởi vì việc yêu cầu một đứa trẻ tháo dây đeo quần của nó khỏi chân nó, và bước qua bục giảng. Và dựa trên việc làm như vậy, đứa trẻ đã bước qua bục, một cách bình thường, và ngã xuống khi nó đến với người mẹ của nó. Hết thấy xảy ra là một sự sắp đặt của kẻ thù của Đấng Christ, người đàn bà trẻ này cùng chồng bà đã mang anh em dũng cảm của chúng ta ra hầu các tòa án của vùng.

⁸¹ Và khi mọi giáo hội nên đứng bên cạnh Anh Jack, khi mọi thuộc viên giáo hội mà nhắc đến Danh Chúa Jêsus Christ nên đứng về phía anh, một cách dũng cảm, mọi người mà kêu gọi như Danh Chúa Jêsus nên qui gối xuống cầu nguyện, nhưng, thay vì thế, qua những tiêu đề của những tờ báo, một trong những giáo phái lớn của chúng ta đã nói họ đã bắt tay với những người vô thần, để kết tội, bỏ tù Anh Jack Coe. Anh em có thể hình dung một giáo hội, tự xưng Danh Đấng Christ, lại bắt tay với một kẻ vô thần, để kết tội một con người tin kính mà đang cố gắng hết lòng chịu đựng vì Kinh Thánh không? Nhưng người ta đã làm điều đó.

Và rồi Anh Gordon Lindsay là sự cứu nguy lúc ấy.

⁸² Và khi quan tòa không tin kia nói, “Đây là một kẻ lừa gạt bởi vì ông ta đã lấy giải đeo quần khỏi đứa bé và đưa nó qua bục giảng, rồi nói nó đã được ‘chữa lành.’ Và ông ta đã nói dối, và

ông ta đã làm điều gì đó trái với lệnh của bác sĩ, do đó ông ta có chứng cứ lừa dối chống lại mình.”

83 Và Ông Coe đứng dậy, và ông nói, “Thưa ông, tôi chống lại lời tuyên bố đó. Đức Chúa Trời đã chữa lành cho đứa trẻ.”

84 Và quan tòa nói, “Tôi muốn hỏi bất kỳ người nào trong tòa án này lời phát biểu có thể đúng không, rằng Đức Chúa Trời có thể chữa lành cho cậu bé trên một đầu bục giảng, và để nó đau ốm ở một đầu khác. Nếu lời phát biểu đó có thể được chứng minh bằng Kinh Thánh, thì tôi nói Ông Coe có quyền cho lời tuyên bố của mình.”

85 Và một mục sư giơ tay lên, và ông nói, “Thưa ngài, đáng kính, tôi có thể phát biểu điều đó không?”

Và quan án nói, “Cứ phát biểu.”

86 Và mục sư đó đứng lên tại chỗ, và nói, “Một đêm nọ, trên biển đá, khi con thuyền nhỏ gần như chìm xuống, mọi hi vọng được cứu đã hết. Họ thấy Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời, đi bộ trên mặt biển. Và một trong các sứ đồ, tên là Phi-e-rơ, nói, ‘Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin hãy khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Ngài.’” Và ông nói, “Chúa đã phán cùng sứ đồ Phi-e-rơ rằng, ‘Hãy đến.’” Và người bước ra khỏi thuyền, thưa ông, đi bộ trên mặt biển thật giống như Chúa Jêsus, đang đi trên mặt nước. Nhưng khi người sợ hãi, người bèn bị sụp xuống trước khi đi đến với Chúa Jêsus.”

Quan tòa nói, “Chứng cứ bị bác.”

Chúng ta cần quyền lãnh đạo Đức Thánh Linh, không cần những con người học thức.

87 Sau-lơ, con trai của Kịch, được tạo nên lúc đó để cầm quyền trên dân sự, và ông đã lấy hai ngàn người, và Giô-na-than lấy một ngàn. Và Giô-na-than đi xuống một đơn vị đồn trú và đánh bại đám quân Am-môn, đúng hơn là, dân Am-môn. Và khi—khi người đánh bại họ, Sau-lơ thổi kèn lên, và nói, “Các người thấy những gì Sau-lơ đã làm đấy.” Ông bắt đầu vênh vào tự đắc.

88 Đúng ngay khi một người trở nên là Tiến sĩ Thần đạo vĩ đại nào đó, hay có chút gì đó đằng sau tên tuổi mình, anh ta bắt đầu, nhiều hay ít, cho mình là kẻ biết hết mọi sự.

⁸⁹ Những người của Đức Chúa Trời là những con người khiêm nhường. Dân sự của Đức Chúa Trời là dân sự khiêm nhường. Khi anh em thấy một người nào đó nói họ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, và bắt đầu tự phân cách, dường như, không có Đức tin, đi khắp nơi, cố gắng là cái gì đó mà họ không phải, chỉ nên nhớ, họ chưa tin nhận Chúa Jêsus.

⁹⁰ Rồi chúng ta thấy rằng kẻ thù đi vào. Và nó sẽ đến một đám người nhỏ bé trong dân sự Đức Chúa Trời, và sẽ móc mắt phải của mọi người.

⁹¹ Đó là những gì kẻ thù luôn cố gắng làm, là móc cả hai mắt, nếu nó có thể, để dân sự không thể thấy những gì họ đang làm. Đó là những gì Sa-tan cố gắng làm ngày nay với mọi tín đồ Đấng Christ, móc tầm nhìn thuộc linh của họ ra, để người đó chỉ có thể đi theo giác quan tri thức của những sự việc, mà không có giác quan Đức Thánh Linh dẫn dắt mình.

⁹² Vì thế khi họ đã làm điều đó, khi sự thất bại lớn đến, thì Sau-lơ sả thịt hai con bò lớn và gửi chúng đến cho hết thầy dân sự. Và tôi mong anh em sẽ để ý ở đây, khi Sau-lơ đã gửi những miếng thịt đó cho hết thầy dân Y-sơ-ra-ên, và nói, “Phàm ai không theo Sa-mu-ên và Sau-lơ, hãy để người đó, con bò này, bị làm như *đây*.” Anh em thấy cách ông ta lừa dối để cố gắng tự đại diện với người của Đức Chúa Trời như thế nào không? Thật là—thật là trái với sự dạy dỗ Cơ-đốc giáo! Sự sợ hãi của dân sự là bởi vì Sa-mu-ên. Nhưng Sau-lơ làm cho hết thầy họ theo ông bởi vì dân sự sợ Sa-mu-ên. “Hãy để họ đến theo Sa-mu-ên và Sau-lơ.”

⁹³ Và bao nhiêu lần, ngày nay, chúng ta đã nghe điều đó! “Chúng ta là một Hội thánh lớn. Chúng ta là Hội thánh Đấng Christ. Chúng ta là Hội thánh của Đức Chúa Trời. Chúng ta là—là *hội này hội kia*.” Điều đó khiến dân sự trở nên sợ hãi, và nghĩ rằng đó thật là nơi Đức Chúa Trời đang làm việc. Và họ không muốn sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh. Họ thà đi theo những con người giống như thế, bởi vì họ thích sống đời sống cá nhân riêng của mình. Họ thích tin những gì họ muốn tin.

⁹⁴ Anh em thấy không? Đức Thánh Linh là Đấng Phán Xét của chúng ta. Đức Chúa Trời không bao giờ ban cho chúng ta một giáo hoàng, hay một giám mục, hay bất cứ người nào, là một

Đấng Phán Xét. Đức Thánh Linh, Thân vị của Đức Chúa Trời, trong hình thức Đức Thánh Linh, là Đấng Phán Xét của chúng ta và Đấng Dẫn Đường của chúng ta. Vậy thì, tại sao lại thế?

95 Xin vui lòng tha thứ cho sự thô bạo này, và sự biểu lộ tình cảm dữ dội nhất. Tôi không muốn nói điều đó là có ý gì. Tôi nói điều đó từ tình yêu thương.

96 Nhưng Đức Thánh Linh nói nó thì sai trật từ việc những người nữ chúng ta cắt tóc của họ. Và nó sai vì những người nữ chúng ta mặc đồ ngắn và quần, và trang điểm môi và vẽ gương mặt họ. Đức Thánh Linh nói điều đó sai trật.

97 Nhưng chúng ta muốn những con người nói với chúng ta rằng điều đó được lắm, “Chùng nào chúng ta đi theo tôi và Sa-mu-ên.” Họ thích sống suốt sáu ngày, bất kỳ cách nào họ muốn, và đi nhà thờ vào sáng Chúa nhật. Và một người trí thức tốt đẹp tốt nghiệp đại học với nhiều bằng cấp có thể nói với họ một bài giảng ngắn mà sẽ...vài câu chuyện đùa trong nó, điều đó sẽ làm thỏa mãn lỗ tai họ và khiến cho họ tiêu khiển, giống như một số phim ảnh hay chương trình trên ti-vi. Và nói một lời cầu nguyện ngắn trên họ, và đưa họ về nhà với một—một loại bảo đảm tự mãn rằng họ đã làm tôn giáo của mình. Đó không phải là ý muốn của Đức Thánh Linh.

98 Đức Thánh Linh muốn chúng ta sống tin kính, mỗi ngày trong tuần, và mỗi buổi tối, phân rẽ chính mình với những việc thế gian.

99 Nhưng giáo hội không muốn điều đó. Họ muốn một người nào đó mà có thể—mà có thể thông giải Kinh Thánh cách mà họ muốn nghe Nó. Họ sẽ không lắng nghe Tiếng của Đức Thánh Linh đang nói qua Kinh Thánh. Nhiều người trong họ muốn nói, “Những ngày của phép lạ qua rồi.” Đó là điều làm thỏa mãn lỗ tai người ta. Họ muốn nói, “Không có phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.” Người ta không muốn hành động điều gì khác hơn các dân còn lại trên thế gian hành động. Họ không muốn đi trên đường phố với gương mặt được rửa sạch, và—và người đàn ông với vẻ mặt sạch sẽ, và không hút thuốc trong miệng, và—và những điều xì-gà, và những ống điếu, và—và những việc mà đàn ông làm. Và những người nữ muốn cắt tóc thật ngắn lên, và—và mặc

đầm ngấn, và để lộ ra hình dáng của họ, và những điều mà họ muốn. Họ—họ muốn những người đàn ông sẽ nói với họ, “Điều đó được lắm.”

100 Thế rồi, đêm nọ, ở đây một người đàn ông đến nói với tôi, rằng bởi vì tôi đã giảng chống lại như thế, mà một giáo phái lớn, khoảng năm người trong số họ, nói, “Chúng tôi sẽ bỏ qua cho Anh Branham và không có điều gì khác để làm với anh ấy. Anh sẽ thâu những cuốn băng kia trở lại, và xin lỗi họ, nếu không chúng tôi sẽ bỏ rơi anh.”

101 Tôi đáp, “Tôi sẽ đứng với Lời của Đức Chúa Trời. Nếu nó lấy đi mọi thứ tôi có trong đời sống tôi, tôi sẽ vẫn ở lại với Lời. Và tôi...”

Nói, “Ồ, anh sẽ không thu lại cuốn băng *như vậy như vậy* à?”

102 Tôi đáp, “Tôi đã không bao giờ giảng bất cứ điều gì, trong đời tôi, mà tôi đã hổ thẹn về nó. Tôi không xét lại cuốn băng nào hay sự ghi âm nào. Tôi ở lại với những gì Đức Thánh Linh phán. Mà tôi sống và chết bởi đó.” Không cố gắng nói về chính mình lúc này. Nhưng tôi chỉ đang cố gắng minh họa cho các bạn những gì sẽ xảy ra, để các bạn sẽ thấy và hiểu. Chính dân sự muốn được lãnh đạo bởi con người.

103 Họ không cần Sa-mu-ên. Thế rồi trước khi họ xúc dầu cho Sa-mu-ên làm vua...hay Sau-lơ, làm vua, xin lỗi, Sa-mu-ên lại đến với họ. Và tôi sẽ nói chỉ bằng ngôn ngữ giống như người sẽ nói điều đó ngày nay. Anh em có thể đọc nó. Người nói, “Đức Chúa Trời làm Vua các người có vấn đề gì chẳng?”

“Ồ, chúng tôi không thấy Đức Chúa Trời.”

104 “Ồ, ta là đại diện của Ngài.” Sa-mu-ên nói. “Ta đã từng bảo các người điều gì sai? Ta đã từng nói tiên tri điều nào mà không ứng nghiệm như ta đã nói nó sẽ xảy ra không? Ta đã không nói với các người Lời của Chúa chẳng? Và ta sẽ hỏi các người điều này: Có bao giờ ta đến với các người và xin các người món tiền nào chẳng? Ta đã từng lấy của các người bất cứ thứ gì chẳng? Ta đã mang đến cho các người điều gì ngoài trung thực CHÚA PHÁN NHƯ VẬY? Và Đức Chúa Trời đã chứng thực nó, mọi lần, rằng nó là Lẽ Thật.” Và Ngài đã sai sấm sét và mưa đến (Anh em biết lời

Kinh Thánh, anh em, ngay ở đó.) chứng minh rằng Sa-mu-ên là người nói thay Đức Chúa Trời.

¹⁰⁵ Và như Sa-mu-ên đại diện trọn vẹn: Ngày nay, Đức Thánh Linh—Đức Thánh Linh là người nói thay của Đức Chúa Trời: để nói hoàn toàn chính xác những gì Kinh Thánh nói; rằng chỉ tin những gì Kinh Thánh nói, và sẽ không thay đổi khỏi Nó, một chút nào.

¹⁰⁶ Nhưng họ muốn người nào đó mà có thể nói với họ sự khác. Và dân sự không thể nói rằng lời tiên tri của Sa-mu-ên là không chính xác. Họ trả lời và nói, “Hỡi Sa-mu-ên, tất cả điều ông đã nói như Danh Chúa, Chúa đã làm ứng nghiệm đúng như ông nói. Không có một vết nào. Ông không bao giờ đến cùng chúng tôi và xin tiền của chúng tôi. Ông tự lo cho mình. Ông không bao giờ yêu cầu chúng tôi làm bất cứ điều gì nổi bật, to lớn cho ông. Ông tin cậy vào Đức Chúa Trời của ông, và Ngài đã giải cứu ông khỏi mọi thứ. Và những lời của ông là thật. Mọi điều ông nói như Danh Chúa đã thật đúng như ông nói. Nhưng chúng tôi vẫn muốn có một vua.”

¹⁰⁷ Anh em có thể thấy sự không nhất quán không? Anh em có thể—anh em thấy sự—sự xảo quyệt của ma quỷ, có thể làm việc trên con người không? Thay vì đầu phục chính anh ta hay cô ta với Đức Thánh Linh, và lắng nghe những gì là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, dành cho đời sống thánh khiết, một bản chất trong sạch, dành cho một đời sống khác thường, một dân biệt riêng ra, một dân thánh, một dân hành động kỳ lạ; họ lại thích đồng hóa với thế gian hơn, và hành động giống như thế gian, và đến nhà thờ nào đó nói, “Điều đó được lắm, cứ hành động như thế và tiến hành.”

¹⁰⁸ Anh em có thể thấy nó là gì không? Họ nói, “Chẳng có việc chữa lành như vậy đâu. Ồ, chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh là một cơ cấu đối với giáo hội.” Nói cách khác, thế thì Đức Chúa Trời đã lấy những người, lấy Đức Thánh Linh ra khỏi hội thánh, và để cho giáo phái xây dựng nó. Không bao giờ, không bao giờ. Không có chuyện như vậy. Đức Thánh Linh, Lời của Lê Thật, là để hướng dẫn anh em cho đến khi Chúa Jêsus đến. Nhưng đó là cách nó—nó diễn biến.

109 Sau-lơ nắm quyền lực. Ông lớn...Ông đã có một đám người to lớn theo sau. Ồ, ông đã có những áo giáp đẹp đẽ. Ông có những người ca hát. Ông đã có những cái khiên, và ông có những thanh gươm. Ồ, ông sáng rõ hơn hết thảy các dân còn lại. Và ông đã mang họ đến một nền dân chủ vượt xa ngoài bất cứ điều gì mà bất cứ ai đã từng nghe.

110 Và điều đó đúng với những gì các giáo phái và các giáo hội chúng ta đã làm ngày nay. Chúng ta có những ngôi nhà thờ lớn nhất trên thế giới. Chúng ta có những người ăn mặc đẹp đẽ nhất trên thế giới. Chúng ta có những sự hiểu biết uyên bác nhất mà có thể mang lại.

111 Giống như những người được huấn luyện của Sau-lơ mà có thể cầm gươm đó, và họ có thể di chuyển nó và diễn tập nó khéo léo cho đến nỗi các dân đều sợ họ. Họ đã là một dân được huấn luyện, cùng mọi thứ. Nhưng, ngày nọ, đến lúc có một người thách thức xuất hiện. Và điều đó gây toàn bộ quân đội Y-sơ-ra-ên bị kích động đến nỗi họ đứng, trong tình trạng run rẩy. Gô-li-át đã thách thức họ, “Nếu Đức Chúa Trời của các người là điều các người nói Ngài là! Các người là những người được huấn luyện tốt nhất.” Và hắn đã thách thức họ. Họ đã không biết làm gì. Áo giáp lịch sự, tốt đẹp của họ đã không giúp được gì. Những thanh gươm của họ không có tác dụng. Có điều gì đó họ đã không nghe, trước đây, bây giờ đang xảy ra.

112 Và với tất cả lòng tôn kính và sự thành kính, và danh dự và lòng tự trọng, và tình yêu thương và sự thông công trong Đấng Christ, tôi nói điều này, ngày nọ, tôi đã đọc, trong một tờ báo Châu Phi, nơi mà con trai Kịch của chúng ta, kẻ thách thức sự truyền bá phúc âm của chúng ta, khi một người đạo Hồi thách thức ông, Billy Graham. Nói, “Nếu Đức Chúa Trời của các ông là Đức Chúa Trời, hãy để Ngài chữa lành những người đau như Ngài nói Ngài sẽ làm.” Và con trai của Kịch, với những người còn lại trong quân đội, tự im lặng và rời khỏi đất nước, bị đánh bại. Thật là điều ô nhục. Đức Chúa Trời của chúng ta là Đức Chúa Trời.

113 Chúng ta có những nhà thờ tốt đẹp. Chúng ta có sự truyền bá phúc âm tốt đẹp. Chúng ta có những ca sĩ hát được trả tiền. Chúng ta có những ban hát hay nhất; những nhà thờ hình chóp nón cao

nhất trong nước. Chúng ta có những người tốt đẹp nhất, một số người nhiều tiền nhất. Chúng ta có những người trí thức. Chúng ta có thuyết thần học đánh gục mọi quan điểm; chúng ta có thể giảng nó; chúng ta có thể kể điều đó. Chúng ta có thể truyền bá phúc âm và mang người ta đến, và khiến cho nhiều triệu người trở lại đạo, mỗi năm, trong giáo hội. [Băng trống—Bt.] Những người ca hát được trả tiền của chúng ta, sự truyền bá phúc âm có trí tuệ của chúng ta, không biết đối đầu với thách thức giống như vậy như thế nào. Họ không biết gì về điều đó. Họ không biết gì về quyền năng chữa lành của Ngài, về phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, về Quyền năng mà có thể lấy bóng sự chết ra khỏi một người đang hấp hối vì bệnh ung thư, và để người đó được tự do. Họ không biết gì về nó. Họ đã không được huấn luyện trong lãnh vực đó, như Sau-lơ và nhóm người được con người tạo ra của ông.

114 Nhưng cho phép tôi nói với dân sự của Đức Chúa Trời, và với con cái anh em, để anh em có thể biết rằng Đức Chúa Trời không bao giờ lia bỏ anh em vô cố.

115 Không biết, với Sau-lơ, Sau-lơ đã không biết gì về điều đó. Nhưng Đức Chúa Trời đã có một Đa-vít nhỏ bé phía sau đặng sau đồi ở đâu đó, mà không nuôi chiên bằng những cỏ dại giáo hội. Ông đang dẫn dắt chúng bên mé nước bình tĩnh và trong những đồng cỏ xanh tươi. Ông quan tâm đến bầy chiên của cha mình. Và nếu có điều gì đó chạy vào, một kẻ thù, đến vồ lấy một trong những chiên của cha mình, ông biết Quyền năng của Đức Chúa Trời sẽ giải thoát chiên đó.

116 Đức Chúa Trời vẫn có một Đa-vít, ở đâu đó, mà biết điều đó có ý nghĩa gì để giải cứu chiên của Đức Chúa Trời, bằng Quyền năng của Đức Chúa Trời. Ngài vẫn biết tất cả về nó.

117 Ông đã tin cậy. Ông không biết gì về áo giáp của Sau-lơ, ông cũng không cần bất cứ cái nào. Ông không cần bất cứ giáo phái nào của họ. Ông không cần áo giáp xưa cũ mang trên người ông. Ông nói, “Tôi không biết gì về nó. Nhưng hãy để tôi đi trong Quyền năng mà tôi biết.” Ông đã cho chiên của cha ăn. Ông đã chăm sóc đồng cỏ. Ông có thể cho chúng loại thức ăn đúng, và chúng sống và lớn mạnh.

118 “Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi. Song nhờ mọi Lời phán ra từ miệng Đức Chúa Trời, người ta sẽ sống.” Người Chăn thật nuôi chúng. “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Và nếu kẻ thù vô lý con chiên, đau yếu, nó sẽ biết Quyền năng của Đức Chúa Trời.

119 Hãy xem Đa-vít nhỏ bé, đứng đó. Nói, “Người đó là chiến binh, từ khi sanh ra. Và từ tuổi thanh xuân của mình, người ấy đã không biết gì ngoài gươm và áo giáp. Người đó đã được huấn luyện tốt. Người đó là một nhà thần học. Và anh không biết gì về điều đó.”

120 Ông nói, “Điều đó đúng, thưa ngài. Tôi không biết gì về sự đào tạo thần học của ông ấy. Nhưng có một điều tôi biết, rằng, khi một kẻ thù đi vào, để lấy một con chiên của cha tôi, tôi đi với Quyền năng của Đức Chúa Trời. Tôi giải cứu nó. Tôi đã mang nó trở về an toàn để làm khỏe mạnh lại. Tôi mang nó trở về với đồng cỏ xanh tươi mát mẻ và mé nước bình tịnh. Và Đức Chúa Trời đã phò sự tử vào tay tôi, và tôi đã giết nó khi nó tha một trong những—những con chiên đi, và Ngài đã để cho tôi giết con gấu, ắt Đức Chúa Trời trên Trời cũng sẽ đi cùng tôi để giết người Phi-li-tin không chịu phép cắt bì này.”

Chúng ta cần sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh. Tôi không biết những ngày của mình; không ai biết.

121 Một sáng nọ tôi đang nằm trên giường. Và tôi đã...đã ngủ, và tôi mơ thấy rằng Joseph bị đau, và tôi bồng nó lên để cầu nguyện cho nó. Và khi tôi thức dậy, tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi nói, “Ồ, có lẽ Joseph đang bị đau.”

122 Và tôi đã nhìn, đang đi trước tôi, trong một bóng, hơi tối một chút, đúng hơn màu nâu nâu. Và dường như đó là tôi. Và tôi nhìn nó. Và đang đến đằng sau nó là Người nào đó da trắng, và chính là Ngài. Tôi lướt nhìn vợ tôi, để thấy nàng có bị đánh thức không, để tôi có thể chỉ cho nàng, nàng có thể thấy khả tượng đó không. Nhưng nàng đang ngủ.

123 Tôi nói, “Ồ, con xin lỗi, Chúa ôi. Nhưng, đó là đời sống của con. Ngài đã phải điều hướng con với mọi việc con đã làm. Mỗi lần điều gì xảy ra, con có thể nghĩ rằng đó là Ngài đang làm điều

đó. Và con nhận biết chính Sa-tan đang cố đem con ra khỏi điều đó.” Tôi nói, “Nếu Ngài có thể chỉ dẫn dắt con.” Và khi tôi nhìn, tôi thấy khuôn mặt đẹp nhất mà tôi từng thấy về một người. Ngài đang ở ngay phía trước tôi, đang nhìn lại. Ngài giơ tay Ngài lên và nắm giữ tay tôi, và bắt đầu di chuyển trong đường lối này. Khải tượng rời khỏi tôi. Sáng Chúa nhật vừa qua, tôi đã thức dậy sớm. Khải tượng này, đó là vào ngày thứ Bảy. Trên...

¹²⁴ Tôi đã luôn lo lắng, tôi luôn nghĩ về cái chết. Nó, tôi đã được năm mươi, đó là, thời gian của tôi không...không nghĩ là quá lâu. Và tôi tự hỏi tôi sẽ là gì trong thân thể thiêng liêng, hiển linh đó. “Nó có phải là điều tôi sẽ thấy những người bạn yêu quý của tôi và, nói, một đám sương mù trắng nhỏ đang bay ngang, và nói, ‘Anh Neville kia kìa,’ hay là, anh ấy không thể nói, ‘Chào, Anh Branham?’ Và khi Chúa Jêsus đến, lúc đó tôi có thể trở lại là người.” Tôi thường nghĩ điều đó.

¹²⁵ Tôi đang mơ tôi rằng tôi đã ở ngoài miền Tây. Và tôi đang đi xuống qua một nơi có bụi cây ngải đắng, và vợ tôi đi với tôi, và chúng tôi đang câu cá quả. Và tôi ngừng lại và—và mở cổng ra. Và bầu trời rất đẹp. Chúng trông có vẻ không giống như trên thung lũng ở đây. Chúng màu xanh, và những đám mây hơi trắng. Và tôi nói với vợ, tôi nói, “Chúng ta nên ở ngoài này, cách đây đã lâu, chừng ạ.” Nàng nói, “Vì con cái, chúng ta nên ở, Billy ạ.” Tôi đáp, “Đó là...” Và tôi đã thức giấc.

¹²⁶ Tôi nghĩ, “Mình đã mơ quá nhiều! Mình không biết tại sao.” Và tôi nhìn xuống, và thấy nàng đang nằm cạnh tôi.

¹²⁷ Và tôi ngồi dậy dựa vào gối, như nhiều người trong các bạn đã làm, đặt đầu tôi trên đầu—đầu giường, và để tay phía sau. Và tôi nằm đó như thế này. Và tôi nói, “Lạ quá, mình tự hỏi điều đó sẽ là gì, phía bên đó. Mình đã năm mươi, và mình chưa làm điều gì cả. Nếu mình có thể chỉ làm điều gì đó giúp Chúa, vì mình biết mình sẽ không thoát khỏi cái chết. Ít nhất, hay nhiều hơn, một nửa đời mình đã trôi qua. Nếu mình sống lâu như dân sự của mình, vẫn một nửa đời mình đã hết.” Và tôi nhìn quanh. Và tôi nằm ở đó, chuẩn bị thức dậy. Trời đã gần bảy giờ. Tôi nói, “Tôi nghĩ mình sẽ đi xuống nhà thờ, sáng nay. Nếu mình bị khan tiếng, mình thích nghe Anh Neville giảng.”

128 Vì vậy tôi nói, “Em thức chưa, em yêu?” Và nàng đang ngủ rất say.

129 Và tôi không muốn anh em bỏ lỡ điều này. Điều đó đã thay đổi tôi. Tôi không thể là Anh Branham giống như tôi trước đây.

130 Và tôi nhìn. Và tôi nghe Điều gì đó, cứ nói, “Người chỉ đang bắt đầu. Hãy bước tới sự tranh chiến. Chỉ cứ bước tới.”

131 Tôi đã lắc đầu một phút. Tôi suy nghĩ, “Ồ, có lẽ mình chỉ nghĩ giống như thế này.” Anh em biết đấy, một người có thể có được những điều tưởng tượng nào đó. Và tôi nói, “Tôi chỉ có thể đã tưởng tượng điều đó.”

Tiếng đó nói, “Hãy bước tới sự tranh chiến. Cứ tiếp tục. Cứ tiếp tục.”

132 Tôi nói, “Có lẽ mình đã nói điều đó.” Và tôi bậm môi lại, và để tay trên miệng tôi.

133 Và ở đó Nó đến lần nữa, nói, “Chỉ cứ bước tới. Nếu người chỉ biết điều gì đã ở cuối con đường!”

134 Và dường như tôi có thể giống như nghe Graham Snelling, hay ai đó, đã hát bài hát như thế này (Họ hát nó ở đây, Anna Mae và tất cả anh em đều hát.):

Con buồn bã nhớ nhà, và con muốn gặp Chúa
Jésus.

Con muốn nghe những tiếng chuông vang lên
êm dịu ấy.

Nó sẽ soi sáng con đường và sẽ làm mọi sợ hãi
tiêu tan.

Chúa ôi, cho con nhìn qua bên kia bức màn
thời gian.

Anh em đã nghe hát bài đó ở đây tại nhà thờ.

135 Và tôi nghe Điều gì đó nói, “Người có thật muốn thấy bên kia bức màn không?”

Tôi nói, “Điều đó sẽ giúp tôi rất nhiều.”

136 Và tôi đã nhìn. Chỉ trong một lát, tôi...một hơi thở tôi đã đi vào một Nơi thân thuộc mà nghiêng về một phía. Tôi nhìn lại,

và thấy tôi ở đó, đang nằm trên giường. Và tôi nói, “Đây là một điều lạ.”

137 Bây giờ, tôi sẽ không muốn anh em lặp lại điều này. Đây là trước hội thánh của tôi, hay bày chiên của tôi mà tôi đang chăn bầy. Cho dù là, tôi đã ở trong thân thể này hay ra khỏi, cho dù nó là sự chuyển dịch, điều đó không giống khải tượng nào tôi đã từng có. Tôi có thể nhìn thấy Ở đó, và tôi có thể nhìn xem ở đây.

138 Và khi tôi chạm vào Nơi thân thuộc đó, tôi chưa bao giờ thấy rất nhiều người chạy đến, la lớn, “Ồ, anh yêu quý của chúng ta!”

139 Và tôi đã nhìn xem. Và những người nữ trẻ tuổi, có lẽ trong khoảng hai mươi, mười tám đến hai mươi, họ giang tay ra ôm tôi, và la lên, “Anh yêu quý của chúng ta!”

140 Ở đây những người nam trẻ tuổi đến, trong sự rục rờ của tuổi trưởng thành. Và đôi mắt họ lấp lánh và trông giống như những ngôi sao trên một đêm tăm tối. Hàm răng họ trắng như ngọc trai. Và họ đang la lên, và ôm chầm lấy tôi, và la lớn, “Ồ, anh yêu quý của chúng ta!”

141 Và tôi ngừng lại, và tôi nhìn xem. Và tôi còn trẻ. Tôi nhìn lại thân thể già nua đang nằm đó, với tay để đằng sau đầu của tôi. Và tôi nói, “Tôi không hiểu điều này.”

142 Và những người nữ trẻ này dang tay ôm lấy tôi. Bây giờ, tôi thật sự nhận biết đây là một hội chúng có nhiều thành phần, và tôi nói điều này với sự êm ái và với sự dịu dàng của Thánh Linh. Những người nam không thể ôm choàng lấy những người nữ mà không có cảm giác con người; nhưng Ở đó thì không phải. Đó không phải là ngày hôm qua cũng không ngày mai. Họ đã không trở nên mệt mỏi. Họ thì...Tôi chưa bao giờ thấy những người nữ đẹp như vậy suốt đời tôi. Họ xoa tóc ngang thắt lưng, váy dài đến bàn chân của họ. Và họ chỉ ôm chầm lấy tôi. Không phải cái ôm chặt thậm chí giống như em gái của tôi, đang ngồi đó, sẽ ôm tôi. Họ không hôn tôi, và tôi không hôn họ. Nó là điều gì đó mà tôi—tôi không có từ—từ ngữ, tôi đã không có lời nào để diễn tả. “Sự hoàn hảo” sẽ không chạm đến nó. “Sự tuyệt vời” thậm chí sẽ không chạm đến nó, không nơi nào cả. Nó là điều gì đó mà tôi không bao giờ...Anh em thật phải Ở đó mới biết.

143 Và tôi đã nhìn đường *này*, và đường *kia*. Và họ đang đến, nhiều ngàn người. Và tôi nói, “Tôi không hiểu điều *này*.” Tôi nói, “Ồ, họ...”

144 Và ở đây Hope đến. Đó là người vợ đầu tiên của tôi. Nàng chạy, và không hề nói, “Chồng của em.” Nàng nói, “Anh yêu quý của tôi,” và khi nàng ôm chặt tôi. Có một người nữ khác đứng ở đó, đã ôm tôi, và rồi Hope ôm người nữ đó; và ôm nhau. Và tôi nghĩ, “Ồ, đây phải là điều gì khác thường. Nó không thể là...Có điều gì đó...” Tôi nghĩ, “Ồ, mình muốn đi về lại với cái xác già nua đó không?”

145 Tôi nhìn quanh lúc đó. Tôi nghĩ, “Đây là điều gì?” Và tôi đã nhìn, thật kỹ. Và tôi—tôi nói, “Tôi—tôi không thể hiểu điều *này*.” Nhưng Hope dường như là thích, ồ, một người khách danh dự. Nàng không khác gì, ngoài việc chỉ thích người khách danh dự thôi.

146 Và tôi nghe một Tiếng lúc ấy, ở trong phòng nói với tôi, nói, “Đây là những gì người đã giảng là Đức Thánh Linh. Đây là Tình Yêu trọn vẹn. Và không điều gì có thể bước vào Đây mà không có Nó.”

147 Tôi kiên quyết nhiều hơn, đã từng có trong đời, để nhận lấy Tình Yêu trọn vẹn, để bước vào Đó. Không có sự ganh tỵ. Không có sự mệt mỏi. Không có sự chết. Bệnh tật có thể không bao giờ, ở trong Đó. Sự bất tử; có thể—có thể không bao giờ khiến bạn già nua. Và sự...Họ không thể khóc. Chỉ có một sự vui mừng.

148 “Ồ, anh em yêu quý của tôi!” Và họ mang tôi lên, và đặt trên một nơi cao lớn vĩ đại.

149 Tôi nghĩ, “Không phải mình đang mơ. Mình đang nhìn lại thân thể của—của mình đang nằm dưới đây trên giường.”

150 Và họ đặt tôi lên đó. Và tôi nói, “Ồ, tôi không nên ngồi trên đây.”

151 Và ở đây đến những người nữ và nam, và từ cả hai phía, thật ở trong tuổi thanh xuân của họ, đang la lên. Và một người đàn bà đang đứng đó, và bà la lớn, “Ồ, anh em yêu quý của tôi!Ồ, chúng tôi rất vui mừng gặp anh ở Đây.”

Tôi nói, “Tôi không hiểu điều *này*.”

152 Và lúc ấy Tiếng đó mà đang nói, từ phía trên tôi, nói, “Người biết đấy, có lời chép trong Kinh Thánh rằng những vị tiên tri được nhóm họp với dân sự của họ.”

Và tôi nói, “Vâng. Tôi nhớ điều đó trong Kinh Thánh.”

Nói, “Ồ, đây là khi người sẽ nhóm lại với dân sự của người.”

Tôi nói, “Thế thì họ sẽ là thật, và tôi có thể cảm thấy họ.”

“Ồ, đúng.”

153 Tôi nói, “Nhưng, có nhiều triệu. Không có nhiều Branham đó.”

154 Và Tiếng đó nói, “Họ không phải là những Branham. Họ là những người cải đạo của người. Đó là những người mà người đã dẫn dắt đến với Chúa.” Và nói, “Một số họ những người nữ ở đó, mà người nghĩ rất đẹp, đẹp hơn tuổi chín mươi khi người đưa dẫn họ đến với Chúa. Không ngạc nhiên khi họ kêu lên vui mừng, ‘Anh em yêu quý của chúng ta!’”

155 Và họ la lên, đột nhiên, nói, “Nếu anh đã không đi, chúng tôi cũng sẽ không được ở Đây.”

Tôi nhìn quanh. Tôi nghĩ, “Ồ, tôi không hiểu điều đó.”

Tôi nói, “Ồ, Chúa Jêsus ở đâu? Tôi muốn thấy Ngài, quá đỗi.”

156 Họ nói, “Bây giờ, Ngài ở thật cao hơn một chút, ở ngay trên con đường đó.” Nói, “Ngày nào đó Ngài sẽ đến với anh.” Hiểu không? Nói, “Anh đã được sai đến, để làm người lãnh đạo. Và Đức Chúa Trời sẽ đến. Và khi Ngài đến, Ngài sẽ phán xét anh theo những gì anh đã dạy họ, trước tiên, dù họ đi vào hay không. Chúng ta sẽ đi theo sự giảng dạy của anh.”

157 Tôi nói, “Ồ, tôi thật vui mừng. Có phải Phao-lô, phải chịu đựng như thế này không? Có phải Phi-e-rơ đã phải chịu đựng như thế này không?”

“Phải.”

158 Tôi nói, “Thế thì tôi đã giảng dạy mọi Lời mà họ đã giảng dạy. Tôi không bao giờ được lợi từ Nó, mặt này đến mặt khác. Chỗ mà họ đã làm phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus Christ, tôi cũng làm vậy. Chỗ mà họ đã dạy phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, tôi cũng làm vậy. Điều gì họ dạy, tôi cũng đã dạy.”

159 Và những người đó họ la lên, và nói, “Chúng tôi biết điều đó. Và chúng tôi biết chúng tôi sẽ đi với anh, ngày nào đó, trở lại trái đất.” Nói, “Chúa Jêsus sẽ đến, và anh sẽ bị xét đoán theo như Lời mà anh đã giảng dạy cho chúng tôi. Và thế thì nếu anh được chấp nhận vào lúc đó, mà anh sẽ được,” và nói, “lúc ấy anh sẽ trình chúng tôi cho Ngài, như thánh tích của anh về chức vụ của anh.” Nói, “Anh sẽ dẫn dắt chúng tôi đến với Ngài, và, tất cả cùng nhau, chúng ta sẽ trở lại trái đất, để sống đời đời.”

Tôi nói, “Tôi sẽ trở về lại bây giờ chứ?”

“Đúng. Nhưng cứ bươn tới.”

160 Tôi đã nhìn. Và tôi có thể thấy dân sự, thật đến mức như tôi có thể thấy, vẫn đang đến, đang muốn ôm lấy tôi, la lên, “Anh yêu quý của chúng ta!”

161 Ngay lúc đó một Tiếng nói, “Tất cả người mà người đã từng yêu thương, và tất cả mà đã từng yêu người, Đức Chúa Trời đã ban cho người Ở Đây.” Và tôi nhìn. Và tại đây con chó thân yêu của tôi, đang bước lên. Tại đây con ngựa của tôi đến, và đặt đầu nó trên vai tôi, và hí. Nói, “Tất cả những người mà người yêu mến, và tất cả những ai đã yêu mến người, Đức Chúa Trời đã ban họ vào tay người, qua chức vụ người.”

Và tôi cảm thấy chính mình di chuyển từ Nơi đẹp đẽ đó.

162 Và tôi nhìn quanh. Tôi nói, “Em thức không, em yêu?” Nàng vẫn ngủ.

163 Và tôi nghĩ, “Ôi Đức Chúa Trời! Ôi, xin giúp con, Ôi Đức Chúa Trời. Đừng bao giờ để con thỏa hiệp với một Lời nào. Xin để con ở lại đứng ngay trên Lời đó, và giảng Nó. Con không quan tâm điều gì đến hay đi, điều gì ai làm; bao nhiêu Sau-lơ của...các con trai của Kịch đứng lên, bao nhiêu điều này, điều kia, hay điều nọ. Xin để con, Chúa ôi, bươn tới Nơi đó.” Mọi sợ hãi về sự chết...

164 Tôi nói điều này, với quyển Kinh Thánh của tôi trước tôi, sáng nay. Tôi đã có một bé trai ở đó, bốn tuổi, được lớn lên. Tôi đã có một bé gái chín tuổi; và một đứa ở tuổi thiếu niên, mà tôi cảm ơn vì, điều đó đã mở ra đường lối của Chúa. Đức Chúa Trời ôi, xin cho con sống, để dưỡng dục chúng bằng sự quở trách của Đức Chúa Trời.

¹⁶⁵ Và trên điều đó, cả thế gian dường như gào thét với con, những người nam và người nữ chín mươi tuổi, cùng tất cả các lứa tuổi, “Nếu anh đã không đi, chúng tôi sẽ không được Ở Đây.”

¹⁶⁶ Và, Đức Chúa Trời ôi, xin cho con bươn tới chiến trận. Nhưng nếu nó đến chỗ chết, con không còn nữa. Đó sẽ là sự vui mừng, nó sẽ là sự vui thỏa, để đi vào, từ sự hư nát và mất ân điển này.

¹⁶⁷ Nếu như tôi có thể làm, trên xa kia, một lô đất vuông, cao một trăm tỉ dặm, và đó là Tình Yêu trọn vẹn, mỗi bước đường này, nó thu hẹp, cho đến khi chúng ta đi xuống đến chỗ của mình bây giờ. Nó sẽ chỉ là cái bóng của sự hư nát, điều gì đó nhỏ bé mà chúng ta có thể ý thức và cảm thấy rằng có điều gì đó ở nơi nào đó. Chúng ta không biết Nó là gì.

¹⁶⁸ Ồ, các bạn yêu quý của tôi, những người yêu quý của tôi, những người yêu dấu Phúc âm của tôi, con cái sanh ra của tôi cho Đức Chúa Trời, hãy lắng nghe tôi, mục sư của các bạn. Các bạn, tôi mong có cách nào đó tôi có thể giải bày điều đó cho các bạn. Không có lời nào diễn tả được; tôi không thể tìm thấy nó; nó không được tìm thấy ở bất cứ nơi đâu. Nhưng chỉ vượt ra ngoài giới hạn hơi thở cuối cùng này, là điều vinh hiển nhất mà các bạn từng...Không có cách nào giải thích điều đó. Không có cách nào. Tôi thật không thể làm điều đó. Nhưng bất cứ điều gì bạn làm, hồi bạn, hãy quăng hết mọi sự khác cho đến khi bạn có được Tình Yêu trọn vẹn. Đi đến chỗ mà bạn có thể yêu mọi người, mọi kẻ thù, mọi điều khác.

¹⁶⁹ Sự thăm viếng ấy Ở Đó, với tôi, đã khiến tôi thành một người khác. Tôi có thể không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ giống như Anh Branham mà tôi đã là. Dù những chiếc máy bay đang rung chuyển, dù chớp sáng đang sáng lòa, dù trình sát chĩa súng vào tôi, bất kể là gì, điều đó chẳng sao cả. Tôi sẽ bươn tới chiến trận, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Vì, tôi đã giảng dạy Phúc âm cho mọi tạo vật và mọi người mà tôi có thể, thuyết phục họ đến với Xứ đẹp đẽ kia.

¹⁷⁰ Điều đó có thể dường như khó khăn. Nó có thể lấy đi nhiều sức lực. Tôi không biết bao nhiêu lâu nữa. Chúng ta không biết, nói về mặt thể chất. Sự...Từ sự khám sức khỏe của tôi ngày nọ, anh ấy nói, “Anh đã có đời sống hai mươi lăm năm chăm chỉ, tốt.

Anh rất tốt.” Điều đó đã giúp tôi. Nhưng, ồ, điều đó không là gì cả. Đó không phải là thế. Chính là điều gì đó ở bên trong *đây*. Sự hư nát này phải mặc lấy sự không hay hư nát. Sự hay chết này phải mặc lấy sự không hay chết.

¹⁷¹ Các con trai của Kịch có thể nổi dậy. Tôi...Hết thấy những điều tốt mà họ làm, tôi không việc gì nói xấu chống lại nó, cho người nghèo và làm việc từ thiện. Và nên nhớ, ồ, Sa-mu-ên đã nói với Sau-lơ, “Người cũng sẽ nói tiên tri.” Và nhiều người kia là những nhà truyền giảng vĩ đại, đầy quyền năng, có thể giảng dạy Lời giống như các thiên sứ trưởng. Nhưng điều đó vẫn không phải là ý chỉ của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời phải là vua của họ. Và thưa anh, chị em, anh chị em hãy để Đức Thánh Linh dẫn dắt mình.

Chúng ta hãy cúi đầu một lát.

Con buồn bã nhớ nhà...con muốn gặp Chúa
Jésus,
Con muốn nghe những tiếng chuông vang lên
êm dịu ấy;
Nó sẽ soi sáng con đường và làm mọi sợ hãi tiêu
tan;
Chúa ôi, cho con nhìn qua bên kia bức màn
thời gian.
Chúa ôi, cho con nhìn qua bức màn buồn rầu
và sợ hãi,
Cho thấy miền sáng tươi rạng ngời đó;
Nó sẽ làm đức tin chúng con mạnh mẽ và làm
mọi sợ hãi tiêu tan;
Chúa ôi, cho họ nhìn qua bên kia bức màn thời
gian.

¹⁷² Con tin chắc, Chúa ôi, nếu như nhà thờ nhỏ bé này, sáng nay, có thể thật sự nhìn xuyên qua bức màn đó: không một sự đau đớn ở giữa họ, không bao giờ có thể có; không sự đau ốm; không có gì ngoài sự hoàn hảo. Và Nó chỉ là một hơi thở giữa đây và Đó, từ tuổi già thành tuổi trẻ, từ giới hạn đến Vĩnh cửu; từ lo lắng về ngày mai, và sự nuối tiếc quá khứ, đến thì hiện tại của cõi Đời đời trong sự trọn vẹn.

173 Con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, để Ngài sẽ ban phước cho mỗi người ở đây, nếu có những người nào ở đây, Chúa ôi, mà không biết Ngài trong đường lối của Tình Yêu đó. Và thật vậy, Cha ôi, không điều gì có thể bước vào Nơi thánh khiết đó mà không có loại Tình Yêu đó, sự Sanh ra mới, sự được sanh lại. Đức Thánh Linh, Đức Chúa Trời, là Tình Yêu, và chúng con biết rằng điều đó đúng. Cho dù nếu chúng con đòi được núi bằng đức tin của mình, nếu chúng con đã làm những điều vĩ đại, vẫn, không có Điều Đó ở đấy, chúng con có thể không bao giờ leo lên được những bước thang vĩ đại nơi xa kia. Nhưng với Điều Đó, Nó sẽ nâng chúng con lên vượt xa những sự lo lắng thế gian này. Con cầu nguyện, Cha ôi, rằng Cha sẽ ban phước cho những người ở đây.

174 Và xin cho, để, mọi người mà đã nghe con, sáng nay, nói Lễ Thật này, rằng Ngài là lời chứng của con, Chúa ôi, như Sa-mu-ên xưa, “Có bao giờ con từng bảo cho họ điều gì như Danh Ngài ngoài những gì đúng chẳng?” Họ là những người xét đoán. Và con kể với họ lúc này, Chúa ôi, rằng Ngài đã đem con đi vào Xứ đó. Và Ngài biết rằng nó là có thật.

175 Và giờ này, Cha ôi, nếu có người nào đó không biết Ngài, cầu xin đây là giờ mà họ nói, “Lạy Chúa, xin đặt trong con ý muốn là ý Ngài.” Xin nhậm lời, Cha ôi.

176 Và bây giờ, anh chị em, cứ cúi đầu, xin giơ tay lên, và nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham, Đức Chúa Trời sẽ ở trong tôi.”

177 Bây giờ trong khi anh chị em ở đúng chỗ của mình, cứ thật êm dịu, tại sao anh chị em không nói với Cha, “Đức Chúa Trời ôi, trong lòng con, hôm nay, con từ bỏ mọi điều thuộc về thế gian. Con từ bỏ mọi thứ, để yêu Ngài và phục vụ Ngài, suốt đời sống con. Và con sẽ, từ ngày này, từ nay về sau, đi theo Ngài, trong mọi lời Kinh Thánh trong Kinh Thánh của Ngài”? Nếu anh chị em chưa chịu phép báp-têm trong phép báp-têm Đấng Christ, “Con sẽ chịu, Chúa ôi.”

178 “Nếu con chưa nhận lãnh Đức Thánh Linh...” Anh chị em sẽ biết khi nào mình đã nhận Nó. Nó sẽ ban cho anh chị em—Nó sẽ ban cho anh chị em sự bảo đảm và Tình yêu mà anh chị em cần. Ô, anh chị em có thể đã làm khác, đã có những cảm giác khác lạ, giống như anh chị em có thể la lớn hay là nói tiếng lạ, điều đó

tốt lắm. Nhưng nếu Tình yêu Thiên thượng không có ở đó, hãy tin tôi lúc này, nói, “Chúa ôi, xin đặt vào trong lòng con, và trong linh hồn con, sự vươn tới Thánh Linh của Ngài, để con có thể yêu thương, và tôn trọng, và có Tình yêu Thiên thượng đó trong lòng con, ngày hôm nay, để sẽ đem con vào Xứ đó khi hơi thở cuối cùng lìa khỏi con,” trong lúc chúng ta cầu nguyện. Anh chị em hãy cầu nguyện, chính anh chị em, lúc này. Anh chị em cầu nguyện, theo cách của riêng mình, cầu xin Đức Chúa Trời làm điều đó cho anh chị em.

¹⁷⁹ Tôi yêu mến anh em. Tôi yêu mến anh em. Anh em những người tóc hoa râm đang ngồi ở đây, những người đã làm việc siêng năng và nuôi bầy chiên nhỏ! Các chị, các bà mẹ già đáng thương đã lau nước mắt khỏi mắt họ! Xin cho tôi đảm bảo với các chị điều này, chị, yêu dấu, không phải là cách đó ở bên kia cái chết. Tôi tin rằng Nó là hoàn toàn ở chỗ của mình. Nó chỉ là một chiếc kích mà chúng ta đang sống trong. Đây chỉ là một sự hư nát mà chúng ta đang sống bây giờ.

¹⁸⁰ “Nhưng không phải ý con, Chúa ôi, mà là ý Ngài.” Anh em cầu nguyện, trong khi chúng ta cầu nguyện với nhau.

¹⁸¹ Một cách thành kính, Chúa ôi, dựa trên cơ sở của Lời Ngài và Đức Thánh Linh Ngài, chúng con rất vui mừng rằng chúng con biết nơi Sanh ra của chúng con từ đâu. Chúng con vui mừng rằng chúng con đã “được sanh ra không phải theo ý người, không phải theo ý muốn xác thịt, nhưng thuộc ý muốn của Đức Chúa Trời.”

¹⁸² Và chúng con cầu nguyện, hôm nay, Cha ôi, để những người này giờ đây đang cầu xin ân điển tha thứ, hầu cho Đức Thánh Linh Ngài sẽ làm điều đó, Chúa ôi. Con không có cách nào làm điều đó; con chỉ là con người, con trai khác của Kích. Nhưng chúng con cần Ngài, Đức Thánh Linh.

¹⁸³ Đức Chúa Trời ôi, xin cho con được như Sa-mu-ên, người đã nói Lẽ Thật của Lời. Và Ngài đã chứng thực Nó, rất nhiều, và con tin rằng Ngài sẽ tiếp tục, chừng nào con ở lại đúng với Ngài.

¹⁸⁴ Nguyện hết thảy họ tiếp nhận Sự Sống Đời đời giờ này, Cha ôi. Cầu xin ngày này không bao giờ rời khỏi họ. Vào giờ khi họ lìa thế giới này, nguyện đây, những gì con vừa nói với họ, mở ra một

thực tại. Và khi chúng con ngồi ở đây, con người hay chết ở đây, hôm nay, nhìn vào đồng hồ mình, suy nghĩ về bữa ăn tối của chúng con, về công việc ngày mai, về những lo lắng và những lao khổ của cuộc đời, chúng sẽ không có lúc đó. Chúng sẽ tan biến hết. Sẽ không còn những sự lo lắng; và một sự vui mừng lớn Đời đời. Xin ban cho họ loại Sự Sống đó, Cha ôi, mọi người. Và cầu xin...

¹⁸⁵ Con cầu xin Ngài điều này, Cha ôi, rằng mọi người ở đây sáng nay, mà đã nghe con nói khái tượng này, xin cho con gặp mỗi một người trong họ phía bên kia; mặc dù có thể có các ông ở đây mà sẽ bất đồng với con, và các bà, cũng vậy. Nhưng, Cha ôi, đừng bao giờ cho phép điều đó đứng trong đường lối chúng con. Xin cho chúng con có thể gặp họ ở trên Đó, và họ, cũng chạy, và chúng con ôm chầm lấy nhau, đồng la lên, “Anh em yêu dấu của chúng ta.” Xin để nó giống như nó đã được tỏ ra Ở Đó, Chúa ôi, với mọi người, tất cả những người mà con yêu thương, và tất cả những ai mà yêu thương con. Con cầu xin để nó sẽ là cách đó, Chúa ôi. Và con yêu hết thủy họ. Xin cho họ xuất hiện, Cha ôi. Con dâng họ cho Sự Sống Đời đời giờ này. Nguyên họ làm nhiệm vụ của mình, là tiếp nhận Nó. Vì con cầu xin điều đó như Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁸⁶ Chúng ta chỉ còn một lát, để cầu nguyện cho người đau. Tôi thấy chúng ta có một cô bé, bị đau ở đây, và một bà ở trong ghế.

¹⁸⁷ Bây giờ, với những anh, chị em yêu quý nhất của tôi, xin vui lòng đừng hiểu lầm tôi. Tôi—tôi không biết điều gì đã xảy ra. Tôi không biết điều gì đã xảy ra. Nhưng, Đức Chúa Trời, khi tôi chết, xin để tôi trở lại Đó. Chỉ để tôi đi tới Nơi đó, là nơi tôi muốn ở, bất kỳ nó ở đâu. Tôi không đang cố gắng như một Phao-lô được đưa lên tầng trời thứ ba. Tôi không nói điều đó. Tôi tin rằng Ngài thật sự đang cố khích lệ tôi, cố ban cho tôi điều gì nhỏ bé để đẩy tôi lên, trong chức vụ mới sắp đến của tôi.

Có vẻ sẽ bất kính không nếu tôi đọc điều gì đó ở đây, chỉ một phút thôi? Điều đó được không?

¹⁸⁸ Một trong những tạp chí đứng đầu quốc gia, Billy Graham. [Anh Branham đọc từ một bài báo, như sau—Bt.]

¹⁸⁹ “Tiến Sĩ Billy Graham Đã Đến Thăm Người Hồi Giáo,” trên trang đầu của tờ *Thời Báo Nam Phi*, ngày mười lăm tháng Hai, 1960. Tác giả bài báo, là tín đồ Hồi giáo, người Hồi giáo, nghĩ rằng những phép lạ sẽ theo sau sự truyền giảng Phúc âm của Đấng Christ, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. “Chúng ta trích dẫn, ‘Chính là đây. Đấng Christ đã hứa với các môn đồ của Ngài, khi Ngài phán, “Kể nào tin Ta, cũng sẽ làm việc Ta làm; thậm chí sẽ làm những việc lớn hơn những việc này.” Hội thánh đã từng làm các công việc, mà, những—những thuộc tính của Đấng Christ trong Kinh Thánh chưa? Nó có thể hôm nay không? Giáo hội nào có thể nổi bật, thực hiện thậm chí một nửa các phép lạ đã được Đấng Christ thực hiện, không nói đến “những việc lớn hơn”? Ông có thể, như một cá nhân, nổi tiếng, một người có tài hùng biện của tín đồ Đấng Christ, đứng lên, để khiến người chết đến với sự sống thuộc thể không? Ông có thể bước đi trên mặt biển không? Ông có thể chữa lành người đau và khiến người mù được sáng không? Điều này không phải, theo sự sai lầm được nhắc đến ở trên, đưa ra trước những người đạo Hồi sao? Hay là đặt...hay là sự thử nghiệm bởi Đấng Christ...?...những môn đồ như những lời tuyên bố của một số, hay trong niềm tin của các ông? Phần lớn bài báo người tín đồ Hồi giáo rõ ràng là một lời phát biểu bỏ sót sau bài báo khác.”

¹⁹⁰ Người ta không tin người Hồi giáo này, nhưng ông ta đúng. Nhưng đây là những gì họ phải nói:

¹⁹¹ “Câu trả lời tốt nhất với điều đó là để đọc Kinh Thánh, và để biết kinh Coran. Kinh Coran chịu đựng điều đó...bằng...chịu đựng bằng sự so sánh. Sự khẳng định của đạo Hồi là nổi bật và Cơ-đốc giáo đi nhanh hơn, là s-ự p-h-ô t-r-ư-ơ-n-g rõ ràng, sự phô trương,” tôi cho là vậy, “trí tưởng tượng. Tuy nhiên, người viết, đã đụng đến một điểm quan trọng về các phép lạ thuộc về Hội thánh. Nhưng ở đây chúng ta lại nghi ngờ sự chân thật của tác giả, vì ai có thể chỉ ra và có thể nghi ngờ những phép lạ đã được thực hiện bởi Mục sư William Branham trước những người Hồi giáo ở Nam Phi, khi mười ngàn người đã tin nhận Đấng Christ như là Đấng Cứu Rỗi dưới ảnh hưởng chức vụ của William Branham, ở Durban, Nam Phi, và các nơi khác trên khắp thế giới,

hay với T. L. Osborn ở Đông Phi? Dĩ nhiên, chúng ta ủng hộ một trăm phần trăm cho Billy Graham. Chúng ta đã nói chuyện quan điểm của vấn đề, thì thuộc không...Quan điểm của vấn đề này thì thuộc loại không có giá trị.”

¹⁹² Nhưng ở giữa mọi điều nhỏ nhặt của nó (họ đã gọi tôi...nói chúng ta là những người cuồng tín, chúng ta không biết chúng ta đang làm gì) họ phải làm chứng, trên báo của chính họ, rằng Đức Chúa Trời đã làm điều đó, dù sao đi nữa. Đức Chúa Trời thật đúng như Đức Chúa Trời, ngày hôm nay, như Ngài đã từng có. Anh em có thể không nghĩ rằng họ không tin điều đó, họ không thấy nó. Thật sự không bị giấu kín; nó không được thực hiện trong góc phố. Và hàng trăm ngàn người đang ngồi đấy, đã nhìn xem điều đó. Khi họ thấy cậu con trai què quặt, khốn khổ đến đó, Đức Thánh Linh bảo cậu về đời sống cậu, cùng những việc, và điều gì đã xảy ra tại đó. Và thấy mười ngàn tín đồ Hồi giáo tự nằm bẹp, trên mặt đất, tin nhận Chúa Jêsus Christ làm Đấng Cứu Rỗi cho riêng mình.

¹⁹³ Chúng ta vẫn có những T. L. Osborn, và vân vân, mà vẫn nuôi chiên ăn đúng Thức Ăn. Tôi đoán Anh Osborn chưa xuống dưới đó giữa những tín đồ Hồi giáo. Họ tuyên bố họ rất chiếm ưu thế. Nhưng chúng ta vẫn có một Đức Chúa Trời mà có thể giải cứu chiên khỏi sư tử, có thể giải cứu chiên khỏi gấu.

¹⁹⁴ Điều đó đã làm tôi dễ chịu biết rằng họ có thể phải viết ra và nhận biết điều đó. Không, họ nghĩ họ không; họ bước ra khỏi và quay lưng lại, và nói, “Ah, những ngày họ đã qua rồi.”

¹⁹⁵ Tín đồ Hồi giáo nói, “Phải không? Cả Kinh Thánh thì thuộc về dĩ vãng. Tất cả các anh đều sai. Các anh đang thờ phượng một Người, một Người đã chết, và Tên Người là Jêsus. Và Ngài đã chết, cách đây đã lâu, và không có chuyện như Ngài đã sống lại.”

¹⁹⁶ Nhưng họ không thể nói điều đó ở buổi nhóm tại Durban. Ngài đã đứng đó làm giống như Ngài đã làm, điều đó chứng minh với họ. Vậy thì ngay cả các—các giáo phái phải trở lại, chính người đã viết và đã bảo tôi rằng tôi sẽ phải rút lại sự giảng dạy của tôi về Kinh Thánh, là người đã phải viết điều đó trên báo của họ. Đức Chúa Trời sẽ khiến họ ca ngợi Ngài, dù sao đi nữa, lúc đó, bất kể. Đúng thế. Ngài sẽ khiến họ ca ngợi Ngài, dù sao đi nữa.

197 Chúng ta có một cô bé, đau ốm đang ngồi ở đây. Đó là con chị phải không? Bệnh nó là gì, thưa chị? [Người chị đó nói, “Nó bị xuất huyết não.”—Bt.] Gì hả? [“Xuất huyết não.”] Xuất huyết não. [“Tôi đã viết cho anh, cách đây nhiều năm, về bệnh xuất huyết não của nó.”]Ồ, vâng. [“Nó đã bị đau lúc này, đến tháng Tám là được bốn năm.”] Bốn năm, vào tháng Tám. [“Anh Neville đã đi xuống gặp nó.”]Ồ, đó là từ Marengo, hay nơi nào đó dưới đây à? [“Paoli.”] Paoli. Đây là cô gái đó, lúc ấy? Có một điều duy nhất, người mẹ, có thể cứu cô gái: đó là, Đức Chúa Trời biết cô ấy. [“Cô ấy đã khỏe hơn nhiều so với trước.”] Tôi rất vui vì điều đó.

198 Anh đã xuống cầu nguyện cho cô ấy chứ, Anh Neville? [Anh Neville nói, “Có, thưa anh.”—Bt.] Từ lúc Anh Neville đi xuống và cầu nguyện cho cô bé, cô ấy đã khỏe hơn. Vẫn có những người chần mà biết Thức ăn của chiên.

199 Bệnh của chị là gì, chị yêu dấu, đang ngồi trong ghế đó, của chị? [Một người chị nói, “Chị ấy bị ung thư.”—Bt.] Ung thư.

200Ồ, nếu tôi chỉ hỏi chị đôi điều, có lẽ ngay đây. Bao nhiêu người ở đây đã được chữa lành bởi...về bệnh ung thư? Hãy giơ tay lên. Nhìn đây, chị ơi. [“Chị ấy hầu như bị điếc, và không thể nghe những gì anh nói.”—Bt.]

201 Đức Chúa Trời là Đấng Chữa Lành. Chúng ta biết điều đó. Nếu tôi nói cho chị tôi có thể đi xuống đó và lấy bệnh xuất huyết ra khỏi cô gái và làm cô ấy khỏe mạnh, ắt tôi nói sai với chị, hay là, có thể lấy bệnh ung thư ra khỏi người phụ nữ đó. Nhưng tôi biết một điều, có một con gấu (một bệnh ung thư, khối u, sự đui mù, và ngay cả sự chết) đã vồ lấy một số chiên của Đức Chúa Trời, ngày nọ, và tôi đã tiến tới với quyền năng của Đức Chúa Trời, và tôi giết nó và mang chiên ấy về. Đúng thế. Và chúng ta tiến tới ngày nay, không phải với điều gì đó vĩ đại, *thế này thế nọ*. Tôi đi tới với chiếc trình ném đá nhỏ bé đơn sơ của sự cầu nguyện. Ngài sẽ mang nó về.

202 Chị tin điều đó, phải không, chị? Chị, cũng tin, phải không, chị? Bao nhiêu người trong các bạn tin bằng tấm lòng mình lúc này?

203 Bây giờ anh chị em cúi đầu trong khi tôi đi cầu nguyện.

²⁰⁴ Lạy Cha kính yêu, một người phụ nữ trẻ đẹp nằm đây, có thể không bao giờ bước đi được nữa, hay đi lại được, nếu Ngài không giúp chị ấy. Kẻ thù đã bắt chị ấy. Chị ở ngoài phạm vi chuyên môn của bất cứ bác sĩ nào. Kẻ thù đã tóm lấy chị đem ra ngoài xa kia, đến nỗi bác sĩ thậm chí chẳng làm được việc gì. Nhưng chị không ở ngoài tầm tay của Ngài, Chúa ôi. Chị ở ngay nơi Ngài có thể đặt tay của Ngài trên chị. Dựa trên Lời của Đức Chúa Trời, con đặt tay trên thiếu nữ này, và lên án bệnh xuất huyết não này. Nơn Danh Chúa Jêsus Christ, kêu gọi chị trở lại người nữ bình thường. Chị sẽ sống vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Xin cho chị được khỏe mạnh, đi ra và đi vào nhà thờ này, giống như những người khác đã đến, tương tự điều này, dâng sự ca ngợi cho Đức Chúa Trời. Xin được như vậy, qua Chúa Jêsus Christ.

²⁰⁵ Như sự thoái hóa của tóc chị, chỉ một ít lượt nữa, và chị sẽ ở trong Xứ đó nơi xa kia mà tôi đã thấy không còn già nua nữa, nhưng trẻ. Tuy nhiên những người yêu dấu của chị ngồi ở đây, khóc, và họ yêu thương chị. Kẻ thù lớn đã vồ lấy và giật cháu ra khỏi tầm tay của bác sĩ, một con sư tử đáng sợ về bệnh ung thư. Đức Chúa Trời ôi, con đến, đuổi theo chị. Con đến mang chị trở về. Con giết con sư tử ung thư, nơn Danh Đấng Christ không bị đánh bại, là Đấng mà con làm đại sứ cho. Xin cho điều đó lia khỏi chị ấy, và xin cho chị được khỏe mạnh, và sống nhiều năm, tuy nhiên, với sự vinh hiển và tôn trọng của Đức Chúa Trời, qua Jêsus Christ Chúa chúng con.

²⁰⁶ Bây giờ, lạy Cha trên Trời của chúng con, thật sự không ở trong chiếc áo giáp vĩ đại, không có một thanh gươm bóng loáng, ngôn ngữ và từ vựng của một nhà hùng biện nào đó, nhưng với một cái trành ném đá nhỏ, bình thường của đức tin. Con đến vì linh hồn này, và thân thể này mà kẻ thù ung thư đã vồ lấy chị ra khỏi xa ngoài phạm vi của bác sĩ. Nhưng con đang đến vì chị ấy, sáng nay, Chúa ôi, đem chị trở về với đồng cỏ xanh tươi mát mẻ và mé nước bình tĩnh. Nơn Danh của Chúa Jêsus đặc trắng, mà con là đại sứ của Ngài. Với đức tin bền bỉ, con tin rằng chị sẽ được đem trở về, bởi quyền năng này của lời cầu nguyện này mà chúng con đã làm. Xin được như vậy...?...

²⁰⁷ (Tôi nghĩ có buổi lễ báp-têm. Có chứ?)

208 [Anh Neville nói, “Vâng, thưa anh. Hai thầy giảng đã có một số người để làm phép báp-têm.”—Bt.]

209 Mời anh chị em ngẩng đầu lên một lát? Mục sư vừa nói với tôi...

210 Những người này đau rất, rất nặng. Họ sẽ ổn thôi. Chỉ đừng... Được rồi. Lời hứa của Đức Chúa Trời không bao giờ sai. Chúng ta đi theo chúng.

211 Họ đã có lễ phép báp-têm. Có một số người phải đi. Chúng ta sẽ có buổi nhóm lại tối nay.

212 Có ai ở đây mà không thể đến đây tối nay, hẳn là muốn chúng tôi dâng lời cầu nguyện cho anh em bây giờ, mà không thể có ở đây tối nay? Thế thì mời anh em đến ngay đây, anh em nào không thể đến tối nay. Tôi sẽ có nhiều thời giờ hơn; xếp hàng người cầu nguyện, tối nay. Họ phải làm phép báp-têm những người này.

213 Anh có một cậu bé ở đó à? Được rồi. [Một anh em bước về phía trước và nói với Anh Branham, “Tôi đưa cho anh cái này được không?”—Bt.] Vâng, thưa anh. Cảm ơn anh, rất nhiều. Tôi đọc nó một lát sau hay ngay bây giờ được không? Cảm ơn, anh.

214 Bây giờ nếu anh em chỉ cho tôi một hay hai phút nữa, thì chúng ta sẽ có buổi—buổi lễ làm—làm phép báp-têm. Tôi biết anh em sẽ muốn thấy điều đó. Và những ai mong được làm phép báp-têm sáng nay, ồ, các chị, các bà đi qua *đây* để thay áo, và các ông đi qua phía bên *này*. Và rồi trong lúc tôi đang cầu nguyện cho những người đau này, thì anh chị em có thể sẵn sàng cho lễ báp-têm. Và những người mà bây giờ thì...

215 Bây giờ, tối nay, tôi sẽ cố gắng điều hành một—một hàng người cầu nguyện ngắn, tối nay, ngay lập tức, ngay khi họ đi vào. Và chúng ta sẽ bắt đầu với chương 1 Sách Ê-phê-sô, tối nay. Và chúng tôi sẽ rất sung sướng vì sự có mặt của các bạn, nếu các bạn không có nhà thờ để đi. Nhưng nếu các bạn có mục sư và nhà thờ của mình, thế thì các—các bạn tham dự tại nhà thờ quý báu mà các bạn ủng hộ.

216 Nếu anh em nào phải đi, và sẽ rời khỏi vào giờ này, Đức Chúa Trời ban phước cho anh em. Hãy trở lại với chúng tôi khi nào anh em có thể. Chúng tôi sẽ vui mừng vì sự có mặt của anh em.

217 Anh, cũng muốn được cầu thay, hả anh? Bệnh của anh là gì? Cao huyết áp.

218 Bây giờ, những người còn lại trong anh em, trong khi anh em cúi đầu, một phút, chúng tôi muốn cầu nguyện.

219 Cha ôi, con cảm ơn Cha, hôm nay, vì chiếc trành ném đá của người chẵn chiên nhỏ bé, lời cầu nguyện đã khiến cho sư tử quì gối, và con chẵn chiên nhỏ bé bị giật ra khỏi nó, và mang trở về với cha và mẹ nó. Con cầu xin cho anh em con. Con cầu xin để Ngài, cũng sẽ mang anh trở về an toàn, Chúa ôi. Nguyện bệnh huyết áp và những rối loạn trong cơ thể anh chấm dứt. Con đuổi theo sau anh, Chúa ôi, mang anh trở về, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Xin được như vậy. A-men.

Đức Chúa Trời ban phước cho anh, anh ơi.

Đi xuống dưới, tôi thấy anh giữ một cậu bé, bị mù.

220 Tôi muốn nói một điều nữa. Tôi đã có...rất đau, đã nôn mửa. Và tôi nghĩ...Tôi không muốn anh em bỏ lỡ điều này, nếu có thể được. Tôi nghĩ, “Đức Chúa Trời ôi, con sẽ cho điều gì nếu con có thể nghe ai đó ngừng lại bên ngoài? Vợ con ắt sẽ nói, ‘Billy, có một ông cụ ở đây muốn gặp anh.’”

221 “Và ở đây đến một người hói đầu, nhỏ bé có râu quai nón màu xám quanh mặt ông. Ông đã bước vào, nói, ‘Anh là Anh Branham phải không?’”

“Con sẽ nói, ‘Vâng, thưa ông, tôi đây.’”

222 “‘Tên tôi là Si-môn.’ Ông đặt tay trên tôi, và nhìn tôi một chặp. Nói, ‘Anh là người tin, Anh Branham.’”

“‘Đúng.’”

223 “‘Thế thì tốt lắm.’ Si-môn Phi-e-rơ, trong Kinh Thánh. Tôi thật cảm kích về điều đó! Ông ấy chắc không phải nói nhiều. Chỉ đặt tay mình trên tôi, chắc hẳn tốt đẹp.”

224 Và rồi điều gì đến với tôi, bởi sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, và bởi ân điển Đức Chúa Trời, có mười ngàn người tin điều giống như vậy, nếu tôi sẽ đến với họ. Và tôi nghĩ, “Lạy Chúa, thế thì, cho con đến với mọi người mà con có thể. Cho con chỉ—chỉ...”

225 Tôi đã nghĩ, “Nếu Si-môn, hay đúng Phao-lô, một số trong họ, chỉ đi vào và nói, ‘Anh là Anh Branham?’

“‘Vâng.’

226 “Đặt tay họ trên tôi, và nhìn tôi, rồi nói, ‘Được lắm, Anh Branham,’ chỉ bước ra.

227 “Tôi sẽ trở nên khỏe mạnh. Tôi sẽ ổn. Chắc chắn. Tôi nói... Anh bạn, tôi sẽ lấy lại dũng khí ngay lúc đó. Tôi sẽ nói, ‘Tôi sẽ ổn.’” Vâng, thưa quý vị.

228 Và có những người ngày nay tin việc giống như vậy. Và đó là điều tôi đi xuống đây để làm, đặt tay trên anh, cầu xin Đức Chúa Trời.

229 Tôi muốn làm việc với cậu bé này, thưa chị, chỉ một phút. Nó là cậu bé, mù. Nó đã bị mù bao lâu rồi? [Một chị nói, “Từ lúc sanh ra.”—Bt.] Từ lúc sanh ra.

230 Chào, cậu bé! Ô, cháu là một cậu bé, rất tốt...?...

231 Ôi Đức Chúa Trời nhân từ! Vượt ra ngoài phạm vi của các bác sĩ, lúc sanh ra cậu bé này, đã bị mù, và nó không thấy được; cậu bé đáng yêu, xinh đẹp này. Và kẻ thù, trước khi anh bạn nhỏ bé đã có một cơ hội trong đời, đã giật lấy nó ra khỏi xa tầm tay các bác sĩ. Vì vậy, con đang đến đuổi theo cậu, sáng nay, Chúa ôi. Cái ná cầu nguyện đơn sơ, nhỏ bé này. Xin cho con mang cậu trở về, Đức Chúa Trời ôi. Con đối đầu với kẻ thù, là ma quỷ, như Danh Chúa Jêsus Christ, và con kêu cầu cho cậu bé này vì Đức Chúa Trời. Con kêu cầu cho sự thấy được của cậu bé, cho Đức Chúa Trời, xin ban lại cho cậu những gì Sa-tan đã cướp đi khỏi cậu. Xin cho cậu được có điều đó. Như Danh Chúa Jêsus Christ, sẽ được như thế. Vậy thì, xin được như vậy.

232 Bây giờ, chị, yêu quý, bây giờ, chị không có một chút nghi ngờ rằng cậu bé này sẽ tốt thôi. Và tôi muốn chị, mang cậu bé trở lại đây ở nhà thờ này, và cho nhiều người thấy, cậu ấy có thể thấy, bây giờ, được không?

Xin ban cho cậu ấy thị lực, như Danh Chúa Jêsus Christ...?...

233 Lạy Chúa Jêsus, đặt...Con người nhỏ bé này mà con đã dâng lời cầu thay rất nhiều cho! Nhưng, sáng nay, con lại đến như Danh Chúa Jêsus Christ, mang cái trình ném đá nhỏ bé này mà

Ngài đã ban cho con. Và Ngài đã giúp đỡ con bằng điều này, Chúa ôi, bằng Quyền năng của Ngài, để lấy...ra khỏi miệng của ung thư, ra khỏi miệng của chính sự chết, khiến người chết sống lại sau khi họ đã bị tuyên bố chết, và đang nằm lạnh cứng. Con đuổi theo sau kẻ thù này, như Danh Chúa Jêsus Christ. Để mang chị ấy trở về với sức khỏe tốt lại, Chúa ôi. Xin nhậm lời. Xin được như vậy, vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời.

²³⁴ Và chị muốn được cầu thay phải không? [Một chị nói với Anh Branham—Bt.] Chị là người tin phải không? [“Vâng!...?...”] Lạy Chúa, con mang chị ấy, vào trong tầm của cái trành ném đá nhỏ bé này. Như Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho điều đó lìa khỏi chị và không bao giờ trở lại.

²³⁵ [Một chị nói với Anh Branham—Bt.] Ồ, cũng cái trành ném đá nhỏ bé đó, mà đã đi và kiếm Anh Harley, và vì con gái của chị và chính chị.

²³⁶ Bây giờ, lạy Cha trên Trời, con đuổi theo kẻ thù, đang dùng cái trành ném đá nhỏ bé này mà Ngài ban cho con, vì Ngài đã phán, “Nếu người làm cho người ta tin, và chân thành khi người cầu nguyện,” hòn đá nhỏ đó sẽ đi đến điểm chết. Xin cho nó đi bây giờ, Chúa ôi, khi con sai nó đi đến yêu cầu của chị ấy. Như Danh Chúa Jêsus Christ, xin được như vậy. A-men.

[Chị ấy nói, “Và các ngón tay tôi cảm thấy thật tốt.”—Bt.]

²³⁷ [Một chị nói với Anh Branham—Bt.] Được rồi, thưa chị. Bây giờ chúng ta thì...Trạng thái thần kinh ở ngoài tầm tay của các bác sĩ. Họ có thể cho chị điều gì đó hồ như để làm dịu chị, nhưng sau đó, nó sẽ làm cho chị tồi tệ hơn. Đúng thế. Bây giờ hãy xem. Chúng ta sẽ đi ra đuổi theo nó, sáng nay. Hãy đi ra; mang chị trở về. [Băng trống.]

²³⁸ Lạy Chúa Jêsus,...[Băng trống—Bt.]...năm hòn đá nhỏ, đ-ứ-c-t-i-n, và chiếc trành cầu nguyện này. Và con đang mang chị con trở về khỏi nanh vuốt của tình trạng bất an đó...?...nơi xa kia. Con đang mang chị trở về với sự an bình của đồng cỏ xanh tươi mát mẻ và mé nước bình tĩnh. Con làm điều này như Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

[Một chị nói với Anh Branham—Bt.]

239 Lạy Cha là Đức Chúa Trời, cô bé này, chúng con rất vui mừng đó không phải là bệnh teo cơ. Nhưng bất kể nó là bệnh gì, nó vẫn ở trong tầm tay của Ngài, Chúa ôi. Và con đến với chiếc ná nhỏ bé đức tin, và hòn đá này. Và con ấn mạnh hòn sỏi này với tất cả sức lực mà con có thể bắn nó đi. Nhơn Danh Chúa Jêsus Christ, xin cho nó trúng đích. Xin cho chị chúng con được khỏe mạnh. Con làm điều này nhưn Danh Chúa Jêsus Christ.

[Một chị nói với Anh Branham—Bt.]

240 Khi người mẹ trẻ này, và con nhỏ của chị, một người nhỏ bé mà chị muốn gặp phía bên, xa kia, trong Miền vinh hiển đó mà con vừa nói về, và họ...Người mẹ sẽ không sống để...nuôi dưỡng đứa nhỏ này, và đứa bé cũng không sống lâu mà không có sự giúp đỡ của Ngài. Nhưng con đang đến với chiếc ná này, với tất cả sức mạnh và mục đích đó con có thể lấy ở kẻ thù. Và nhưn Danh Chúa Jêsus Christ, con bắn cái này vào nó. Họ sẽ khỏe mạnh, vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời. Nhưn Danh Chúa Jêsus. A-men.

[Một chị nói với Anh Branham—Bt.]

241 Ồ, điều đó rất dễ chịu. Tôi vui mừng. Ồ, chức vụ đó, thế thì, và là chức vụ lớn nhất về việc chỉ ra cho dân sự. Nó đã chỉ ra các công việc...?...

242 Lạy Cha trên Trời của chúng con, Sa-tan đã giết lấy người mẹ trẻ nhỏ bé này ra ngoài phạm vi cứu chữa của các bác sĩ. Họ chỉ có thể bắn ra những viên thuốc theo cách đó, Chúa ôi, điều đó sẽ chỉ giăng xé chị ấy lẫn quần, lẫn quần, hầu như làm chị ấy không biết mình ở đâu. Và rồi khi chị ấy đến, chị tệ hại hơn. Nhưng con đang đến với chiếc ná đức tin này, với một hòn đá, bắn ngay vào đích, nhắm đúng vào mục tiêu. Nhưn Danh Chúa Jêsus Christ, con lấy đi sự rối loạn bất an này khỏi chị, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. A-men.

[Người nào đó nói với Anh Branham—Bt.]

243 Lạy Chúa kính yêu, Anh George đang nằm đặng kia, sắp chết, cách đây không lâu, con đã thấy những gì đức tin đã làm cho anh. Bây giờ anh bị bệnh thấp khớp, Chúa ôi. Chúng con nhận biết rằng họ có thể cho anh một số hóc-môn chữa bệnh viêm và dị ứng nào đó, cái gì đó để hầu như làm dịu cơn đau, nhưng

nó sẽ không lấy bệnh này đi khỏi. Vì vậy chúng con nhắm đến sự cầu nguyện này, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ. Xin cho bệnh thấp khớp hết hẳn. Xin cho anh đi về nhà và khỏe mạnh.

Cảm ơn, anh.

²⁴⁴ Chị thế nào, chị yêu quý? [Một chị nói với Anh Branham—Bt.] Ô, chào ôi! Bị điếc. Chị có thể nghe tất cả chứ? Ủ-m. Thật ngoài giới hạn của phạm vi hay chết! Chị là người tin vào Chúa Jêsus phải không? [Chị ấy nói, “A-men.”] Tôi thấy một bà xinh đẹp ở trên Đó, một trong những ngày này. Chị sẽ trẻ lại mãi mãi. Tôi biết lúc này chị muốn sống cho sự vinh hiển Ngài. Đi trở về với một...

²⁴⁵ [Chị ấy nói, “Không, tôi đang tiếc nuối cho con trai tôi.”—Bt.] Con trai chị. [“Điều đó đã xảy ra trên hai năm.”] Chị không thể tìm thấy cậu ta à? [“Nó ở trong tay Chúa.”] Ô, cậu—cậu ấy đã đi rồi? [“Ủ-m. Qua trùng sự chết.”] Ô, thế à. [“Và sự đau buồn của tôi.”] Sự mệt mỏi vì buồn phiền. Vâng. [“Tôi đau buồn...Tôi mệt mỏi vì buồn phiền. Và tôi cảm thấy như, nếu là ý Chúa, tôi muốn Ngài đem tôi đi. Tôi không có gì ngoài phước hạnh trong Ngài.”]

²⁴⁶ Chị thân mến, tôi muốn chị đến được nơi chị cảm thấy dễ chịu. Chị đã nghe sự hiện thấy đó, sáng nay chứ? [Chị khác nói, “Chị ấy có thể nghe tốt.”—Bt.] Ô, chị nói với chị ấy.

²⁴⁷ Ô, chị ấy sẽ nói với anh em về những gì đã xảy ra. Thật vượt ra xa ngoài giới hạn hơi thở chị ở đây, con trai quý báu đó đang chờ đợi chị. Chị sẽ trẻ như cậu ấy. Tình yêu, chỉ tình yêu thương... [Chị ấy nói, “Tôi không muốn ở lại. Tôi muốn đi đến với nó, nếu là ý Chúa.”—Bt.]

²⁴⁸ Lạy Cha kính yêu trên Trời, cuộc chạy đua đời sống đã xong. Không còn gì để lại hơn nữa. Và con trai yêu quý chị ấy, vừa qua sông, nếu cậu ấy có thể chỉ nhìn lại, cậu ấy sẽ nói, “Chỉ vài ngày nữa.” Chị ấy đang chờ con tàu, Chúa ôi, điều đó sẽ mang chị qua tình trạng bối rối, để tới Miền vinh hiển đó. Xin ban phước cho chị, Cha ôi, và an ủi tấm lòng chị. Và nguyện xin đó là một sự hiệp nhất vĩ đại, chỉ vượt qua sông.

NHÀ VUA BỊ CHỐI BỎ VIE60-0515M

(The Rejected King)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 15 tháng Năm, năm 1960, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org